ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1838.] [ΑΡΙΘ. 16.

Ο ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ.

Οι Στρουθοκάμηλοι τοῦ μεγαλητέρου εἴδους ἔχουν ἕως τεσσάρων πηχῶν ὕψος· ἀλλ' ὁ μακρότατος αὐτῶν τράχηλος ἀποτελεῖ περὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀναστήματος τούτου. Ἡ κεφαλὴ εἶναι μικρά· καλύπτουν δὲ αὐτὴν, ὡς καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τραχήλου, ὀλίγαι τινὲς διεσκορπισμέναι τρίχες. Τοῦ σώματος τὰ πτερὰ εἶναι μαῦρα· τὰ δὲ τῶν πτερύγων καὶ τῆς οὐρᾶς ἔχουν χιονώδη τινὰ λευκότητα, καὶ ἐξαίσιον κάλλος. Γεννῶνται δὲ οἱ μεγάλοι Στρουθοκάμηλοι εἰς τὰς ἀμμώδεις μόνον καὶ καυστηρὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Ἐδῶ βλέπονται ἀγέλαι αὐτῶν τόσον πολυπληθεῖς, ὥστε ὁμοιάζουν μακρόθεν ἱππικοῦ τάγμα.

Τὰ αὐγὰ τῆς Στρουθοκαμήλου εἶναι ἰσομεγέθη μὲ νηπίου κεφαλήν· ἓν αὐτῶν περιέχει ὅσον εἰκοσιτέσσαρα τῆς κοινῆς ὄρνιθος. Εὑρίσκονται δὲ κἄποτε περὶ τὰ ἑξήκοντα εἰς μίαν φωλεὰν, ἥτις εἶναι ἁπλῶς κοιλότης εἰς τὴν ἄμμον. Ἐπωάζουν δὲ εἰς μὲν τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αἱ γεννήσασαι αὐτὰ διάφοροι θήλειαι, κατὰ δὲ τὴν νύκτα ὁ ἄρρην, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνωτέρα δύναμις εἶναι τότε ἀναγκαία πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν αὐγῶν ἢ τῶν νεοσσῶν. Κἄποτε ἓν μοναδικὸν ζευγάριον ἀναδέχεται τὴν φροντίδα τῆς πυρώσεως τῶν αὐγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφίνουν καί τινα ἐξεπίτηδες κύκλῳ τῆς φωλεᾶς, διὰ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς πρώτη τροφὴ εἰς τοὺς νέους στρουθοκαμήλους.

Εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νοτίου Ἀφρικῆς βλάπτουν ἐνίοτε μεγάλως τοὺς γεωργοὺς τὰ πτηνὰ ταῦτα, ἀγεληδὸν ἐμβαίνοντα εἰς τοὺς ἀγρούς των, καὶ ἀφανίζοντα ὁλότελα τοὺς στάχεις τοῦ σιταρίου. Καταπίνουν δὲ προθυμότατα δέρμα, ῥάκη, ξύλα, ἢ πέτρας, καὶ, τὸ παραδοξότερον, ἄνθρακας ἀναμμένους, καὶ καταπυρωμένα μολίβδινα σφαίρια.

Τρέχων ὁ Στρουθοκάμηλος ἔχει ὑπερήφανον καὶ ὑπεροπτικὸν βλέμμα· ἀκόμη δὲ καὶ ὅταν εὑρίσκεται εἰς ἄκραν στενοχωρίαν, δὲν σπεύδει παραπολὺ, ἐξαιρέτως ἐὰν βοηθῆται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Πολλάκις αἱ πτέρυγες ταχύνουν μέγαλως τὴν φυγὴν αὐτοῦ, διότι, ὁπόταν ὁ ἄνεμος πνέῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, τὰς ἀνοίγει ὡς πανίον, καὶ φεύγει μὲ τοσαύτην ταχύτητα, ὥστε ὁ πλέον ἐγρήγορος ἵππος ἀδυνατεῖ νὰ τὸν προφθάσῃ· ἀλλ' ἐὰν ἦναι καῦσις καὶ νηνεμία, τὸν ὑπερβαίνει τις εὐκολώτερα.

Τοῦ Στρουθοκαμήλου τὸ πολύτιμον προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὰ πτερά του· μεταξὺ δὲ τῶν Ἀράβων κατήντησεν εἶδος ἐπιστήμης τὸ κυνήγιον αὐτοῦ. Τὸν διώκουν ἔφιπποι, καὶ πρῶτον μὲν πλησιάζουν βραδέως· διότι, ἐὰν καταρχὰς τρέξωσι παραπολὺ, τὸ πτηνὸν, τρομάζον, βάλλει ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ μετ' ὀλίγον γίνεται ἄφαντον· ἀλλ' ὅταν προχωρῶσι βαθμηδὸν, δὲν βιάζεται νὰ φύγῃ. Ὑπάγει δὲ ὄχι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, ἀλλὰ τρέχει πρῶτον εἰς τὸ ἓν μέρος, ἔπειτα εἰς τὸ ἄλλο· ἀπὸ τοῦτο δὲ ὠφελοῦνται οἱ διῶκταί του, καὶ, ὁρμῶντες κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς, κερδαίνουν πολὺν δρόμον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας, τὸ πολὺ, ἡ δύναμις τοῦ ζώου ἀποκάμνει, καὶ τότε ἢ στρέφει κατεπάνω τῶν κυνηγῶν, καὶ μάχεται μὲ μανιώδη ἀπελπισίαν, ἢ, κρύπτον τὴν κεφαλὴν, ὑποκλίνει πρᾴως εἰς τὸ γραπτόν του. Πολλάκις, σκεπαζόμενοι μὲ τὸ δέρμα ἑνὸς τῶν πτηνῶν τούτων οἱ ἐντόπιοι, ὑπάγουν ἀρκετὰ πλησίον, χωρὶς νὰ γνωρισθῶσι.

Τινὲς ἐκτρέφουν ἀγέλας Στρουθοκαμήλων, διότι ἡμερόνονται μὲ πολλὰ ὀλίγον κόπον, καὶ εἰς τὴν ἡμερωμένην αὐτῶν κατάστασιν ὀλίγα ζῶα ἐμποροῦν νὰ κατασταθῶσιν ὠφελιμώτερα. Ἐκτὸς τῶν πολυτίμων πτερῶν, τῶν αὐγῶν, τῶν δερμάτων, καὶ τῆς σαρκὸς αὐτῶν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ νομίζουν τροφὴν ἐξαίρετον, χρησιμεύουν κἄποτε καὶ ὡς ἵπποι.

Τερπνότατον εἶναι νὰ παρατηρῇ τις μὲ πόσην ἐπιτηδειότητα παίζουν καὶ σκιρτοῦν οἱ νέοι Στρουθοκάμηλοι. Ὅταν μάλιστα ὁ καιρὸς ἦναι θερμὸς, περιπατοῦν εἰς ἡλιακόν τι μέρος, καμαρόνοντες μεγαλοπρεπῶς, ῥιπιζόμενοι μὲ τὰς ἐκτεταμένας αὐτῶν πτέρυγας, καὶ φαινόμενοι εἰς πάντα γῦρον νὰ θαυμάζωσιν ἑαυτοὺς, καὶ νὰ ἐρωτεύωνται ἀπὸ τὰς ἰδίας των σκιάς. Κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, εἰς θερμὰ κλίματα, ὑπόκεινται εἰς τρέμουσαν τινὰ κίνησιν αἱ πτέρυγες αὐτῶν, ὡς διὰ νὰ μετριάζωσι τὴν καῦσιν.

Ἱστορεῖ Ἄγγλος περιηγητὴς, ὅτι, ἐνῷ διέτρι-

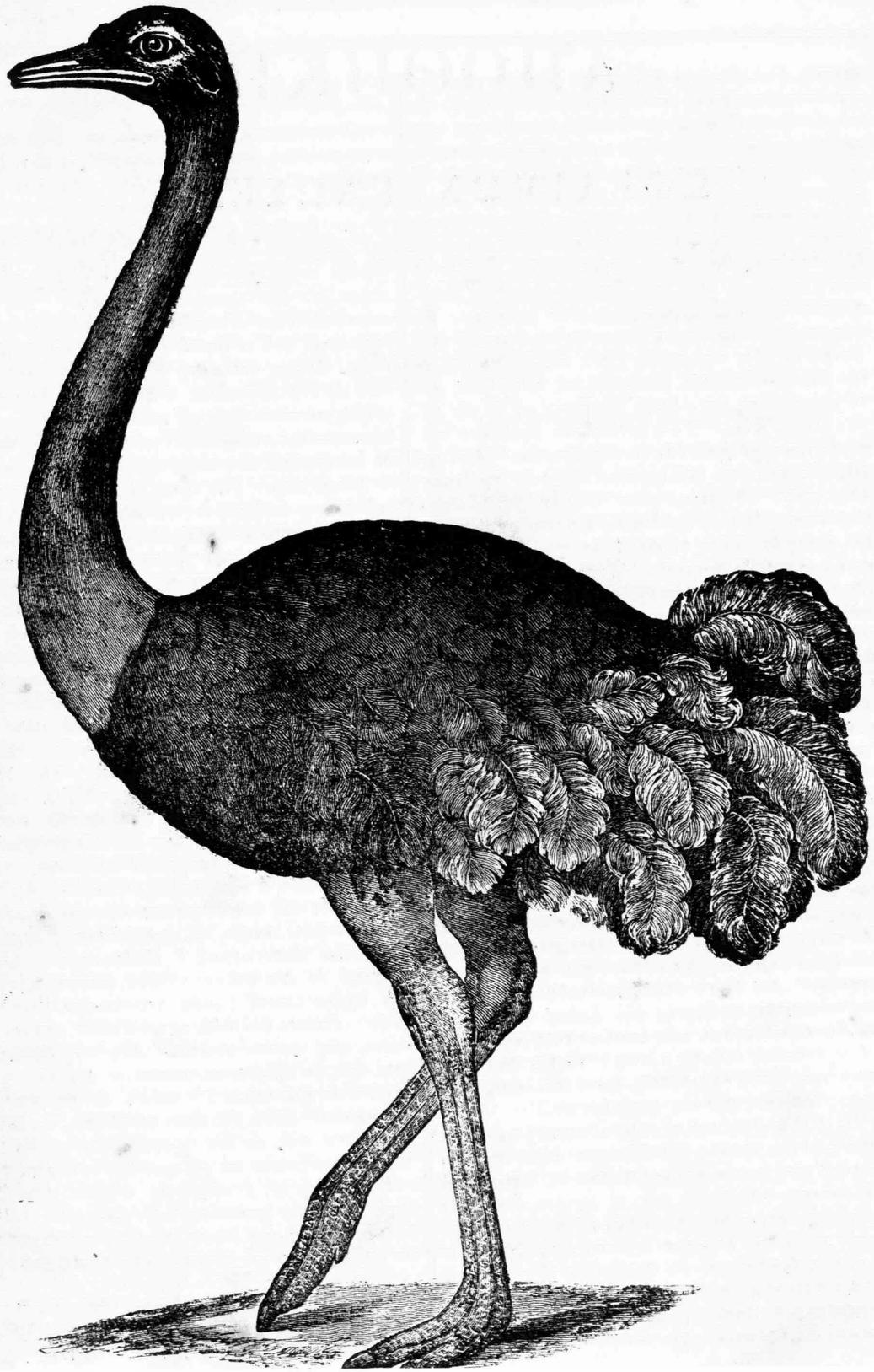

βεν εἰς Γαλλικόν τι ἐμπορικὸν κατάστημα ἐπὶ τῆς νοτίου ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Νίγειρος, τὸν παρέστησαν δύο Στρουθοκάμηλοι θέαμα παραδοξότατον. Τὰ γιγαντιαῖα ταῦτα πτηνά, μολονότι ἀκόμη νέα, εἶχαν ὅμως φθάσειν εἰς τὸ πλῆρες αὐτῶν μέγεθος. 'Ἦσαν δὲ,' λέγει, 'τόσον ἥμερα, ὥστε δύο Μαῦρα τέκνα συνανέβησαν ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα τοῦ μεγαλητέρου. Καθὼς δὲ ἠσθάνθη τὸ βάρος αὐτῶν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλας του τὰς δυνάμεις, καὶ τὰ περιέφερε πέντε ἢ ἓξ φορὰς γύρῳ τοῦ χωρίου. Τὸ θέαμα τοῦτο μὲ ἤρεσε τόσον πολὺ, ὥστε ἠθέλησα νὰ τὸ ἴδω καὶ πάλιν· διὰ νὰ δοκιμάσω δὲ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐδιώρισα νὰ ἀναβῇ εἰς μὲν τὸ μικρότερον ἕνας ἀνὴρ Μαῦρος, εἰς δὲ τὸ μεγαλήτερον δύο. Τὸ φορτίον δὲν ἐφαίνετο ποσῶς ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις των. Καταρχὰς ἐπορεύοντο μὲ ἀρκετὰ γοργὸν τρέξιμον· ἀλλ' ἀφοῦ ἐθερμάνθησαν ὀλίγον, ἐξήπλωσαν τὰς πτέρυγάς των ὡς διὰ νὰ ἐπάρωσι τὸν ἀέρα, καὶ ἔφευγαν τόσον ταχέως, ὥστε μόλις ἐφαίνοντο νὰ ἐγγίζωσι τὴν γῆν. Γνωρίζουν ὅσοι ποτὲ ἴδαν πέρδικα νὰ τρέχῃ, ὅτι ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν προφθάσῃ·—ὁ Στρουθοκάμηλος κινεῖται ὡς ἡ πέρδιξ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει βῆμα πολὺ μακρότερον, ἡ ταχύτης αὐτοῦ εἶναι ἀναλόγως μεγαλητέρα. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οἱ περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος ἤθελαν ἀφήσειν ὀπίσω τοὺς καλητέρους ταχυδρομικοὺς ἵππους τῆς Ἀγγλίας.'

'Οἱ Στρουθοκάμηλοι,' λέγει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, 'μέγεθος ἔχουσι νεογενεῖ καμήλῳ παραπλήσιον· τὰς δὲ κεφαλὰς πεφρικυίας θριξὶ λεπταῖς, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους, καὶ κατὰ τὴν χρόαν μέλανας. Μακροτράχηλον δ' ὑπάρχον, ῥύγχος ἔχει βραχὺ παντελῶς, καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένον. Ἐπτέρωται δὲ ταρσοῖς μαλακοῖς καὶ τετριχωμένοις, χ' δυσὶ σκέλεσι στηριζόμενον, καὶ ποσὶ διχήλοις, χερσαῖον ἅμα φαίνεται καὶ πτηνόν. Διὰ δὲ τὸ βάρος οὐ δυνάμενον ἐξᾶραι καὶ πέτεσθαι, κατὰ τῆς γῆς ὠκέως ἀκροβατεῖ, καὶ διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἱππέων τοῖς ποσὶ τοὺς ὑποπίπτοντας λίθους οὕτως εὐτόνως ἀποσφενδονᾷ πρὸς τοὺς διώκοντας, ὥστε πολλάκις καρτεραῖς πληγαῖς αὐτοὺς περιπίπτειν.'

Οἱ Στρουθοκάμηλοι συμβόσκονται πολλάκις μετὰ τῶν ὀνάγρων. 'Ο Ξενοφῶν λέγει εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν, ὅτι εἰς πεδίον τι Ἀραβικὸν εὑρίσκοντο 'πλεῖστοι μὲν οἱ ἄγριοι ὄνοι, οὐκ ὀλίγαι δὲ στρουθοὶ αἱ μεγάλαι· ταῦτα δὲ τὰ θηρία οἱ ἱππεῖς ἐδίωκον ἐνίοτε . . . . Στρθθὸν δὲ οὐδεὶς ἔλαβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἱππέων ταχὺ ἐπαύοντο· πολὺ γὰρ ἀπέπτα ἀποφεύγουσα, τοῖς μὲν ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν, ἄρασα, ὥσπερ ἱστίῳ, χρωμένη.'

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΦΥΙΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΝΟΥΣ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Μοντεσκιὼς καὶ ὁ Λόρδος Κεστερφείλδιος ἔτυχε νὰ γνωρισθῶσι μεταξύ των, ἐνῷ περιώδευαν τὴν Ἰταλίαν. Εἰς τὸν δρόμον ἤρχισαν ν' ἀμφισβητῶσι περὶ τῆς ἀξίας τῶν δύο ἐθνῶν, ἕκαστος φυσικὰ προκρίνων τὸ ἴδιόν του. Ὁ Λόρδος ὡμολόγησε μὲν ὅτι οἱ Γάλλοι ὑπερτεροῦν τοὺς Ἄγγλους κατὰ τὴν εὐφυΐαν, ἀλλ' εἶπεν ὅτι δὲν ἔχουν κοινὸν νοῦν. Εἰς τοῦτο συγκατένευσεν ὁ πρόεδρος· ἀλλὰ δὲν ἐσυμφώνουν περὶ τοῦ τί δηλοῖ ἡ εὐφυΐα, καὶ τί ὁ κοινὸς νοῦς. Πρὶν τελειώσῃ ἡ ἀμφισβήτησις, ἔφθασαν εἰς τὴν Βενετίαν. Ἐδῶ ὁ πρόεδρος ὑπῆγεν εὐθὺς παντοῦ—ἴδε τὰ πάντα—ἐπρόβαλεν ἐρωτήσεις—καὶ συνωμίλησε μὲ καθένα· τὸ ἑσπέρας δὲ κατέγραψε τὰς παρατηρήσεις του.

Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας, Γάλλος τις, πτωχικὰ ἐνδυμένος, ἐμβῆκεν εἰς τὸ οἴκημά του, καὶ τὸν ὡμίλησεν οὕτω·—'Κύριε, ἐγὼ εἶμαι συμπατριώτης σας. Εἴκοσι χρόνους κατοικῶ ἐνταῦθα, ἀλλὰ διαφυλάττω πάντοτε εἰλικρινῆ ἔρωτα τῆς φιλτάτης πατρίδος· καὶ λαμβάνω μεγάλην εὐχαρίστησιν, ὁπόταν μὲ τύχῃ εὐκαιρία νὰ εὐεργετήσω συμπατριώτην μου τινὰ, καθὼς σήμερον τὴν εὐγενείαν σας. Ἐδῶ, κύριε, ἐμπορεῖ τις νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἀνασμίγεται εἰς τὰ τῆς κυβερνήσεως. Διὰ μίαν λέξιν ἀσυλλόγιστον χάνεται ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ τῆς εὐγενείας σας ἔφυγαν ἤδη χίλιαι. Οἱ Πολιτικοὶ Ἐξετασταὶ ἔχεν ἐπάνω σας τὰ ὀμμάτιά των· οἱ κατάσκοποι αὐτῶν σᾶς ἀκολουθοῦν παντοῦ· σημειόνουν τὰ σχέδιά σας· καὶ δὲν τοὺς λανθάνει ὅτι μελετᾶτε νὰ συγγράψετε βιβλίον. Ἔμαθα, καὶ ἐμπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω, ὅτι σκοπεύουν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶσι σήμερον ἢ αὔριον. Στοχασθῆτε, κύριε, ἂν πραγματικῶς ἐγράψετέ τι, πόσον εἶναι μέγας ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον τρέχετε· δι' ἕνα στίχον ἀθῶον, φθάνει μόνον νὰ τὸν ἑρμηνεύσωσι κακῶς, χάνετε καὶ τὴν ζωήν σας. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ εἴπω, καὶ λοιπὸν, κύριε, σᾶς ἀφίνω ὑγείαν. Διὰ τὴν δούλευσίν μου, ἥτις μὲ φαίνεται ὀπωσοῦν ἀξιόλογος, δὲν ζητῶ ἄλλην ἀνταμοιβὴν παρὰ, ἂν συναπαντηθῶμεν καθ' ὁδὸν, νὰ προσποιηθῆτε ὅτι δέν με γνωρίζετε· καὶ, ἂν δὲν προφθάσετε νὰ σωθῆτε σεῖς, τοὐλάχιστον νὰ μὴ φανερώσετε κ' ἐμένα.'—Εἰπὼν ταῦτα, ἀνεχώρησεν, ἀφήσας τὸν δυστυχῆ πρόεδρον κατατρομασμένον. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κίνημα ἦτο νὰ δράμῃ εἰς τὸν γραμματέα του, ν' ἁρπάξῃ τὰ χαρτία, καὶ νὰ τὰ ῥίψῃ εἰς τὸ πῦρ.

Μόλις ἔγινε τοῦτο, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Λόρδος Κεστερφείλδιος. Παρατηρήσας ὅτι ὁ φίλος

αὐτοῦ ἦτο πολλὰ τεταραγμένος, τὸν ἠρώτησε τί τρέχει. Ὁ πρόεδρος ἐδιηγήθη τὰ συμβεβηκότα, καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε καύσειν τὰ χαρτία του, καὶ διορίσειν μίαν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν νὰ ἦναι ἑτοίμη εἰς τὰς τρεῖς ὥρας τὸ πρωΐ, ὥστε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἐκ πόλεως, ὅπου ὀλίγα λεπτὰ ἂν ἠργοποροῦσεν, ἠμπόρει νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν. Ὁ Λόρδος Κεστερφείλδιος ἤκουσεν ἀταράχως ὅλα ταῦτα, ἔπειτα δὲ εἶπε· 'Τὰ λόγιά σου εἶναι θαυμάσια, ἀγαπητέ μου πρόεδρε· ἀλλ' ἂς καθίσωμεν, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἐξετάσωμεν τὸ συμβεβηκὸς αὐτὸ κατὰ βάθος, καὶ μὲ ἀτάραχον κεφαλήν.'—'Ἀστεΐζεσαι,' εἶπεν ὁ πρόεδρος· 'πῶς δύναται ἡ κεφαλὴ νὰ ἦναι ἀτάραχος, ὅταν κρέμεται ἀπὸ μίαν κλωστήν;'—'Ἀλλὰ,' εἶπεν ὁ Λόρδος, 'ποῖος τάχα εἶναι αὐτὸς, ὅστις τόσον γενναίως ἐκινδύνευσε διὰ τὴν ἰδικήν σου σωτηρίαν; Τοῦτο δύσκολα χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν· Γάλλος ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι· ἀλλ' ὁ πατριωτισμὸς δὲν παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ τρέχωσιν εἰς κινδύνους ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάλιστα διὰ χάριν ἀγνώστου ὑποκειμένου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φίλος σου δὲν ἦτον;'—'Ὄχι!'—'Ἦτο πτωχικὰ ἐνδυμένος;'—'Ναὶ, πολὺ πτωχικά.'—'Σοῦ ἐζήτησεν ἀργύριον;'—'Ὄχι, τίποτε.'—'Καλὲ τί λέγεις, αὐτὸ εἶναι ἀκόμη πλέον παράδοξον· ἀλλὰ ποῦ τὰ ἔμαθεν αὐτὰ ὅλα, ὅσα σὲ εἶπεν;'—'Ὦ! δὲν ἐξεύρω διόλου· ἴσως ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἐξεταστάς.'—'Ἀ, μή το φαντάζεσαι,' εἶπεν ὁ Λόρδος· 'αἱ πράξεις τῆς βουλῆς αὐτῆς εἶναι μυστικώταται· καὶ πῶς ἤθελε ποτὲ τὰς γνωρίσειν ἐν τοιοῦτον ὑποκείμενον;'—'Ἴσως εἶναι εἷς τῶν κατασκόπων αὐτῆς,' ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος.—'Ἴσως καὶ δὲν εἶναι,' εἶπεν ὁ Λόρδος· 'ἐμπορεῖ ποτὲ ξένος νὰ ἦναι κατάσκοπος, καὶ ὁ κατάσκοπος αὐτὸς νὰ ἦναι ὡς ψωμοζήτης ἐνδυμένος, ἐνῷ ἐνασχολεῖται εἰς ὑπούργημα, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρόνεται καλά; Γίνεται ποτὲ ὁ κατάσκοπος αὐτὸς νὰ προδώσῃ τοὺς δεσπότας του εἰς σὲ, καὶ νὰ κινδυνεύσῃ νὰ πνιγῇ, μόνον διὰ νὰ κάμῃ καλὸν εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον κἂν δὲν γνωρίζει; Μὴ φαντάζεσαι τοιαῦτα ἄλλ' ἀντ' ἄλλων· παιγνίδιον εἶναι, φίλε μου, σὲ βεβαιόνω.'—'Τί τάχα; τί λέγεις ἐσύ;'—'Νὰ σκεφθῶ ὀλίγον,' ἀπεκρίθη ὁ Λόρδος.

Πολλὴν ὥραν ἐσκότιζε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὁ πρόεδρος· ἀκόμη, μ' ὅλον τοῦτο, ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ ἀμέσως. Τελευταῖον ὁ Λόρδος Κεστερφείλδιος, ἐνῷ ἐπεριπάτει εἰς τὸ οἴκημα, βυθισμένος, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς σπουδαίαν μελέτην, ἐστάθη, καὶ, ἐπιστηρίξας τὸ μέτωπον εἰς τὴν χεῖρα, ὡς νὰ τοῦ εἶχεν ἐλθεῖν εἰς τὴν κεφαλὴν αἰφνίδιός τις διαλογισμὸς, εἶπε, μὲ πολλὴν σοβαρότητα, 'Πρόεδρε, ἄκουσέ μου· ἰδέα τις μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τὴν στιγμὴν ταύτην. Ναί! ἐκεῖνος βέβαια ἦτο· δὲν μένει ἀμφιβολία!'—'Ποῖος;' εἶπεν ὁ πρόεδρος· 'ἂν ἐξεύρῃς ποῖος, εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, γρήγορα.'—'Ὦ! ναί,' ἀπεκρίθη· 'τὸν γνωρίζω κάλλιστα· ἐστάλθη ὑπό τινος Ἄγγλου, τοῦ Λόρδου Κεστερφειλδίου, ὅστις ἤθελε νὰ σὲ ἀποδείξῃ ἐκ πείρας, ὅτι μία οὐγγία κοινοῦ νοὸς ἀξίζει ἓν καντάριον εὐφυΐας.'—Ὁ πρόεδρος ὅμως ἐπειράχθη, καὶ δὲν τοῦ ἐσυγχώρησε ποτὲ διὰ τὸν ἀστεϊσμὸν τοῦτον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

Τεσσαρα μεγάλα ἐπιχειρήματα ὑπάρχουν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν Γραφῶν. Τὸ πρῶτον εἶναι τὰ ἱστορούμενα θαύματα·—τὸ δεύτερον, αἱ προφητεῖαι·—τὸ τρίτον, τῆς διδασκαλίας ἡ ἀγαθότης·—τὸ τέταρτον, ὁ ἠθικὸς χαρακτὴρ τοῦ συγγραφέως. Τὰ θαύματα προέρχονται ἀπὸ τὴν θείαν δύναμιν· αἱ προφητεῖαι ἀπὸ τὸν θεῖον νοῦν· τῆς διδασκαλίας τὸ ἐξαίρετον ἀπὸ θείαν ἀγαθοσύνην· καὶ ὁ τοῦ συγγραφέως ἠθικὸς χαρακτὴρ ἀπὸ θείαν καθαρότητα. Οὕτω ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι κτισμένος ἐπάνω εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας ἀμετακινήτους στήλας, τὴν δύναμιν, τὸν νοῦν, τὴν ἀγαθοσύνην, καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ Θεοῦ.

Τὰς Γραφὰς πρέπει νὰ ἐπενόησαν καλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἄγγελοι, κακοὶ ἄνθρωποι ἢ διάβολοι, ἢ ὁ Θεός. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἐπενόησαν καλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἄγγελοι, διότι βέβαια οἱ τοιοῦτοι δὲν ἤθελαν ψεύδεσθαι ὅσον καιρὸν τὰς ἔγραφαν, λέγοντες, 'Τάδε λέγει Κύριος,' ἐνῷ τὰ ἐγεννοῦσαν αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἐπενόησαν κακοὶ ἄνθρωποι ἢ διάβολοι, διότι αὐτοὶ δὲν ἤθελαν κάμειν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐντέλλεται πᾶν χρέος, ἀπαγορεύει πᾶσαν ἁμαρτίαν, καὶ καταδικάζει τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς αἰώνιον κόλασιν. Ἄρα, πᾶσα Γραφὴ θεόπνευστος.

Ευφραινου, νεανίσκε, εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν σου, καὶ ἡ καρδία σου ἂς σὲ χαροποιῇ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σου, καὶ περιπάτει κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας σου, καὶ κατὰ τὴν ὅρασιν τῶν ὀφθαλμῶν σου· πλὴν ἔξευρε, ὅτι δι' ὅλα ταῦτα ὁ Θεὸς θέλει σὲ φέρειν εἰς κρίσιν. Ὅθεν ἀφαίρεσε τὸν θυμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἀπομάκρυνε τὴν πονηρίαν ἀπὸ τὴν σάρκα σου· διότι ἡ νεότης καὶ ἡ ἡβικὴ ἡλικία εἶναι ματαιότης.—Σολομων.

ΟΙ ΘΥΓΓΟΙ, ΗΤΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΟΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 35.

Ἐνίοτε, σπανιώτατα ὅμως, ἀναγκάζονται οἱ Θύγγοι νὰ παραβαίνωσι τὸν κανόνα, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ θανατόνωσιν ἐκτὸς διὰ πνιξίματος. Τοῦτο συνέβη εἰς μίαν περίστασιν, ὁπότε ἀπέλαβαν 600,000 δραχμάς. 'Τὰ χρήματα,' λέγει Θύγγος τις, 'ἦσαν φορτωμένα εἰς καμήλους. Ὅταν ἐδόθη τὸ σημεῖον, ὡρμήσαμεν κατεπάνω των, τὰς ἐπιάσαμεν ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς, καὶ τὰς ἐκάμαμεν νὰ καθίσωσι, κτυποῦντες αὐτὰς μὲ ῥαβδία. Οἱ ἀγωγιάται, τὸν ἀριθμὸν ὀκτὼ, ἐκρατήθησαν καὶ ἐφονεύθησαν· ἄλλοι ἐπνίγησαν, ἄλλοι διετρυπήθησαν μὲ λόγχας, καὶ ἄλλοι κατεκόπησαν μὲ σπαθία. Ἔμπορον τινὰ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠκολουθοῦσεν ἔφιππος, τὸν ἐσύραμεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, καὶ τὸν ἐπνίξαμεν. Εὐθὺς μετεφέραμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὰ κτήνη μας, ἐρρίψαμεν τὰ σώματα εἰς μίαν φάραγγα, καὶ ἐπροβαίναμεν τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ σταθῶμεν πούποτε, ἐπειδὴ ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἠθέλαμεν ἀμέσως καταδιωχθῆν. Ὅτε δὲ ἤμεθα πλέον ἔξω κινδύνου, ἐστάθημεν καὶ διεμοιράσθημεν τὰ λάφυρα, ἀφοῦ πρῶτον ἐβάλαμεν κατὰ μέρος τὸ ἀνάλογον μερίδιον διὰ τὸν ναὸν τῆς προστάτιδος θεᾶς μας Λαυείας.'

Εἰς τὴν Βεγγαλίαν, ἥτις διαῤῥέεται ὑπὸ πλήθους ποταμῶν, μεταβάλλουν ὁπωσοῦν τὸ σχέδιον οἱ πανοῦργοι οὗτοι ἀνθρωποκτόνοι, διὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τὰς περιστάσεις τοῦ τόπου. Θύγγων περάματα ἀκολουθοῦν ἓν τὸ ἄλλο μέσα εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐκ βραχέων διαστημάτων, ὥστε, ἂν ἀποφύγῃ τὸ ἓν ὁ ὁδοιπόρος, νὰ πέσῃ ἐξάπαντος εἰς τὰ βρόχια τοῦ ἄλλου. Οἱ πλέον εὐπρόσωποι καὶ ἱκανοὶ σύντροφοι περιέρχονται τοὺς δρόμους, τὸ φαινόμενον ὡς ὁδοιπόροι, ἔργον ὅμως μοναδικὸν ἔχοντες νὰ δελεάζωσιν εἰς τὰ πλοιάρια τοὺς ἀπαντῶντας. Ἀφοῦ οἱ δυστυχεῖς ἐμβῶσιν εἰς ταῦτα, σηκόνουν οἱ Θύγγοι τὸ πέραμα, καὶ μετ' ὀλίγον πνίγουν καὶ ῥίπτουν εἰς τὸν ποταμὸν τοὺς ἐπιβάτας, φροντίζοντες ὅμως νὰ συντρίβωσι τὸ ῥαχοκόκκαλον αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἀναλαβόντες τοὺς καταμαρτυρήσωσι.

Καθὼς πᾶν ἄλλο σύστημα, παρόμοια καὶ ὁ Θυγγισμὸς ἔχει τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ὀρθοδόξους του. Οἱ πρῶτοι, κατοικοῦντες τὰ βορεινότερα μέρη τῆς Ἰνδοστὰν, φονεύουν ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Οἱ δεύτεροι, πρὸς νότον τοῦ ποταμοῦ Νερβύδδα διατρίβοντες, φυλάττουν τὸν νόμον τοῦ συστήματος αὐτῶν, ὅστις ἀπαγορεύει τὸν φόνον ὁποιασδήποτε γυναικὸς, καὶ προσέτι παντὸς ψωμοζήτου μοναχοῦ, ποιητοῦ, μουσικοῦ, χορευτοῦ, ἐλαιοπώλου, σαρωτοῦ, σιδηρουργοῦ, τέκτονος, ἀναπήρου ἢ λεπροῦ, ὡς καὶ τῶν ὅσοι βόσκουν ἀγελάδας, ἢ κρατοῦν ὑδρίας πλήρεις ἀπὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου. Αἱ ἐξαιρέσεις ὅμως αὗται δὲν ἔγιναν ἀπὸ συμπάθειαν, ὡς ὑπέθεσαν τινές· ἀλλὰ μόνον ἀπὸ αἴσθημά τι δεισιδαιμονικόν.

Ἐνίοτε φυλάττουν οἱ Θύγγοι μικρὰ παιδία, τόσον ἀρσενικὰ ὅσον καὶ θηλυκὰ, υἱοθετοῦντες αὐτὰ ὡς ἰδιά των· καὶ κἄποτε δὲ σώζονται ὡριμωτέρας ἡλικίας νεάνιδες, διὰ νὰ γένωσιν αἱ σύζυγοι τῶν φονευσάντων τοὺς ἰδίους των γονεῖς. Πολλάκις ὅμως προέρχονται ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης σκηναὶ φρικωδέσταται. Ἰδοὺ τινὰ παραδείγματα·—

Εἰς συνοδίαν εἰκοσιεπτὰ ὑποκειμένων ἦσαν δύο ἀγόρια, τὰ ὁποῖα δύο Θύγγοι ἐφύλαξαν μὲ σκοπὸν νὰ τὰ υἱοθετήσωσιν. Ἓν ἀπὸ τὰ ἀγόρια ταῦτα, ὅταν ἴδε τὰ σώματα νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸν λάκκον, καὶ νὰ σκεπασθῶσι μὲ χώματα καὶ μὲ θάμνους, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρότατα. Ὁ νέος αὐτοῦ πατὴρ ἐπροσπάθησε νὰ τὸ καθησυχάσῃ· ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς, τὸ ἥρπαξεν ἀπὸ τὰ μηρία, τοῦ ἐσύντριψε τὴν κεφαλὴν κατεπάνω μιᾶς πέτρας, καὶ τὸ ἀφῆκε νεκρόν. Ἄλλο·—Ὡραίας τινὸς νεάνιδος ἐφονεύθησαν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ὁμοῦ μὲ τριάκοντα ἓξ ἄλλους· τὴν κόρην ἐφύλαξε Θύγγος τις ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ του. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, φωνάζουσα, κτυποῦσα χαμαὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ζητοῦσα νὰ θανατωθῇ, χωρὶς νὰ δίδῃ τὴν ἐλαχίστην ἀκρόασιν εἰς τὰς λαμπρὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ, ἐβαρύνθη τελευταῖον ὁ Θύγγος, καὶ περάσας τὸ μαντίλιον εἰς τὸν λαιμόν της, τὴν ἔπνιξε.—Μήτηρ μὲ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας ἔπεσεν εἰς τῶν κακούργων τούτων τὰς χεῖρας. Ἡ γυνὴ ἐπνίγη, ἀλλὰ τὸ βρέφος τὸ ἐφύλαξέ τις, διὰ νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ παρέστησε συναδελφός τις, ὅτι δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀσφαλὲς νὰ φέρωσι νήπιον μαζῇ των, τὸ ἔῤῥιψεν ὁ καλὸς οὗτος Θύγγος ἐπάνω εἰς τὰ νεκρὰ σώματα, καὶ τὸ ἔθαψε ζωντανόν!

Ἐκ τῶν προειρημένων ἔλαβεν ἴσως ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν ἱκανὴν τῶν φρικτῶν ἔργων τῆς πνικτικῆς ταύτης ἑταιρείας. Βέβαια δὲν ὑπῆρξε ποτὲ σύστημα μυστικοῦ φόνου, τόσον ἐκτεταμένον, τόσον ἐντελῶς διωργανισμένον, ἢ τόσον εὐτυχῶς διὰ τοσοῦτον χρόνου διάστημα ἐξακολουθούμενον. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνείδησιν; ἐμπορεῖ τις νὰ ἐρωτήσῃ. Τίνι τρόπῳ ἐσβέσθη πᾶν αἴσθημα τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὰς ψυχάς των; Τίνι τρόπῳ βλέπουν μὲ ἀτάραχον ὄμμα τὰ ἀθῶα σφάγια τῶν ἀνοσίων χειρῶν των;

Ἀρχαία τις καὶ πατροπαράδοτος πλάνη κυριεύει τοὺς ταλαιπώρους τούτους ἀνθρώπους, ἥτις, ἠλιθιόνουσα τὴν συνείδησιν, καὶ κατασιγάζουσα τὰς ἐνοχλητικὰς κραυγάς της, τοὺς ἀφίνει ἐλευθέρους νὰ πράττωσιν ἀταράχως τὰ δεινὰ μὲν ἀλλ' ἐπικερδῆ αὐτῶν ἐγκλήματα. Δὲν ὑπάρχει Θύγγος, οὐδ' ὁ πλέον πεφωτισμένος, ὅστις ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς θείας ἀρχῆς τοῦ Θυγγισμοῦ· οὐδεὶς αὐτῶν ἀμφιβάλλει, ὅτι, ὅσοι ἠκολούθησαν τὴν πνικτικὴν ταύτην τέχνην κατὰ τοὺς διατεταγμένους κανόνας καὶ τελετάς, ἔπρατταν ἔργον θεάρεστον, ἐνεργοῦντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς καὶ τὴν προστασίαν τῆς θεᾶς Καλῆς, ἢ Δαυείας· καὶ ἑπομένως οὐδεὶς αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸν ἔλεγχον συνειδότος διὰ τοὺς φόνους, ὅσους ἐκτέλεσεν αὐτὸς, ἢ ἐβοήθησε νὰ ἐκτελέσωσιν ἄλλοι τῶν ὁμοτέχνων του. Ὁ Θύγγος λογίζεται τοὺς φονευθέντας ὡς σφάγια προσφερθέντα εἰς τὴν θεάν· καὶ τοὺς ἐνθυμεῖται ὡς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐνθυμεῖτο τὰ βώδια, καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κρόνου τὰ τέκνα, ὅσα ἐθυσίαζαν ἐπάνω εἰς τοὺς βωμούς των. Μελετᾷ τοὺς φόνους αὐτοῦ ἀδιστάκτως· τοὺς ἐνεργεῖ ἀλύπητα· καὶ τοὺς ἐνθυμεῖται ἀτάραχα. Δὲν ἐνοχλοῦν τὰ ὀνείρατά του· δὲν τὸν φέρει ἀνησυχίαν τινὰ ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν εἰς τὸ σκότος, εἰς τὴν μοναξίαν, ἢ εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

Τὰ μυθολογούμενα περὶ τῆς θείας ἀρχῆς ἑνὸς τόσον διαβολικοῦ συστήματος εἶναι ὡς ἀκολούθως·—Δαίμων τις ἐνωχλοῦσε τὸν κόσμον, καὶ κατέτρωγε τοὺς ἀνθρώπους, ὁσάκις ἐγεννῶντο ἢ ἐπλάττοντο· διὰ τὸν πληθυσμὸν λοιπὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀπεφάσισεν ἡ Καλὴ Δαυεία νὰ θανατώσῃ αὐτόν. Ὁ δαίμων οὗτος, λέγουν, εἶχε τόσον ὕψος, ὥστε ὁ βαθύτατος ὠκεανὸς δὲν ἔφθανεν ὑπὲρ τὴν ὀσφύν του· καὶ ἀκολούθως εὐκόλως ἠδύνατο νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον. Ἡ Καλὴ Δαυεία τὸν ἐπολέμησε, καὶ τὸν κατέκοψεν· ἀλλ' ἀπὸ πᾶσαν ῥανίδα τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐγεννήθη ἄλλος δαίμων, καὶ ὅτε ἤρχισε νὰ κατακόπτῃ καὶ τούτους, ἀπὸ πᾶσαν ῥανίδα τοῦ αἵματος αὐτῶν ἄλλος δαίμων ὡσαύτως ἀνεφύετο, καὶ ὁ ἀριθμὸς ηὔξανε κατὰ τὴν γεωμετρικὴν ταύτην ἀναλογίαν, ἑωσοῦ ἀπέκαμεν ἡ θεὰ θανατόνβσα. Τότε ἔπλασε δύο ἀνθρώπβς ἐκ τοῦ ἰδρῶτος, ὅστις ἔῤῥεεν ἀπὸ ἕνα τῶν βραχιόνων της, καὶ δώσασα εἰς ἕκαστον αὐτῶν μαντίλιον, τοὺς εἶπε νὰ φονεύσωσιν ὅλους ἐκείνβς τοὺς δαίμονας, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὔτε σταλαγμὸν τοῦ αἵματος αὐτῶν νὰ πέσῃ καταγῆς.

Τελειώσαντες τὸ ἔργον, ἐζήτησαν νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ μαντίλια εἰς τὴν θεάν· ἀλλ' ἐκείνη τοὺς παρήγγειλε νὰ τὰ φυλάττωσιν ὡς τὰ ἐργαλεῖα τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔμελλαν νὰ κερδαίνωσι τὰ πρὸς ζωὴν οἱ ἀπόγονοί των, πνίγοντες ἀνθρώπους μὲ τὰ μαντίλια ταῦτα, ὡς αὐτοὶ εἶχαν πνίξειν τοὺς δαίμονας, καὶ ζῶντες ἀπὸ τὰ ἐκ τῶν πνιγομένων λάφυρα· ἐπρόσθεσε δὲ ἡ Καλὴ, ὅτι, ἐπειδὴ αὐτοὶ, ἐξολοθρεύσαντες τοὺς δαίμονας, ἐστάθησαν αἴτιον νὰ πληθυνθῇ τὸ ἀνθρώπινον γένος, δὲν ἤθελεν εἶσθαι παρὰ δίκαιον νὰ λαμβάνωσιν οἱ ἀπόγονοί των ὀλίγους τινὰς ἀνθρώπους πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν.

Τοὺς ἐδιώρισε, πρὸς τούτοις, ἡ θεὰ ν' ἀφίνωσι τῶν σφαγίων τὰ σώματα ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αὐτὴ ἤθελε φροντίζειν νὰ τὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὸ μέσον, μὲ συμφωνίαν ὅμως ποτὲ νὰ μὴ γυρίσῃ κάνεῖς αὐτῶν νὰ ἴδῃ τίνι τρόπῳ τὰ διέθετεν. Ἀλλὰ μίαν φορὰν δοῦλός τις ἀπετόλμησε νὰ κυττάξῃ ὀπίσω, καὶ ἴδε τὴν θεὰν ὀλόγυμνον κατατρώγουσαν τὰ σώματα, ϗ διασκορπίζουσαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ σεμνότης καὶ ἀξιοπρέπεια τῆς Δαυείας φυσικὰ ἐπειράχθησαν μεγάλως, καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ θάπτωσι τοὺς νεκροὺς οἱ ἴδιοι· ἀλλ' ἀπό τινα συμπαθείας λείψανα διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς ὀπαδοὺς, τοὺς ἐχάρισε λισγάριον προικισμένον μὲ διαφόρους ὑπερφυσικὰς ἰδιότητας.

Ἕκαστον τάγμα τῶν ληστῶν τούτων καθιερόνει ἓν λισγάριον πρὸ πάσης ἐκστρατείας· θεωρεῖ δὲ τὸ λισγάριον ὁ Θύγγος, καθὼς ὁ στρατιώτης τὸ σπαθίον του· καὶ ὀμνύει ἐπ' αὐτοῦ, καθὼς ὁ Χριστιανὸς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ πανουργότερος, καθαριώτερος, σωφρονέστερος, καὶ προσεκτικώτερος τῆς συνοδίας ἔχει κρυμμένον τὸ καθιερωμένον τοῦτο λισγάριον εἰς τὴν ζώνην τῆς ὀσφύος του· ὅταν δὲ κατασκηνώσωσι, τὸ χώνει εἰς ἀσφαλῆ τόπον, μὲ τὴν μύτην αὐτοῦ ἐστραμμένην πρὸς τὸ μέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον σκοπεύουν νὰ ὑπάγωσιν· ἐὰν δὲ συμφέρῃ νὰ διευθυνθῶσιν ἀλλαχοῦ, ἡ μύτη τοῦ λισγαρίου θέλει εὑρεθῆν γυρισμένη. Ἀρχήτερα τὸ ἔῤῥιπταν εἰς πηγάδιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέβαινεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅταν ἐπροσκαλεῖτο μὲ τὰς ἀνηκούσας ἱεροπραξίας· ἀλλ' ἀφοῦ οἱ ἀρκτικοὶ Θύγγοι ἤρχισαν νὰ πράττωσι τὰ ἀθέμιτα, ϗ νὰ ἀμελῶσι τὰ ἐντεταλμένα, ἔχασε τὴν ἀρετὴν ταύτην, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς αὐτούς· διότι εἰς τὴν μεσημβρινωτέραν Ἰνδοστὰν, ὅπου ἐπικρατεῖ ἀμόλυντος ὁ Θυγγισμὸς, τὸ θαῦμα ἐνεργεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Μὲ τὸ λισγάριον τοῦτο σκάπτουν τῶν πνιγομένων τοὺς τάφους.

Κοινότερον ὅμως καὶ δραστηριώτερον μεσολαβεῖ ὑπὲρ τῶν δούλων αὐτῆς ἡ θεὰ διὰ μέσου οἰωνῶν. Τούτους στοχάζονται οἱ Θύγγοι ὡς σημεῖα ἐπίτηδες διωρισμένα νὰ τοὺς ὁδηγῶσιν εἰς τὸ θήρευμά των, ἢ νὰ τοὺς νουθετῶσι περὶ προσεγγίζοντος κινδύνου. Οὐδέποτε πνίγει ὁ ὀρθόδοξος Θύγγος, ὅταν ἦναι ἀπαίσιοι οἱ οἰωνοί· καὶ, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πνίγει πάντοτε, ὅταν ἦναι αἴσιοι.

Καταλαμβάνει τώρα ὁ ἀναγνώστης πόθεν προῆλθεν, ὅτι διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἠκολούθησαν τὸν φόνον ὡς τέχνην μυριάδες ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς εἶχε τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν ὅτι ἔπραττε κακόν. Οἱ Θύγγοι εἶναι ὀπαδοὶ αἱματοχαροῦς θεότητος. Εἰς τοὺς Θύγγους ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι πρᾶξις θρησκευτική, ὅσον ἡ φιλανθρωπία εἰς τὸν Χριστιανόν. Τόσον ἀπέχουν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι τοῦ νὰ φαντάζωνται ὅτι εἶναι ἴσοι μὲ κοινοὺς φονεῖς, ὥστε καὶ θέλουν νὰ νομίζωνται δημόσιοι εὐεργέται, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀνοίγουν τὴν συντομωτέραν, καὶ, ἂν πρέπῃ νὰ τοὺς πιστεύσωμεν, τὴν βεβαιοτέραν ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανούς!

Ἕκειται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

Προς τοὺς ἐπαινοῦντας τὴν ἐρημίαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς ἤθελα εἰπεῖν, ὅτι αὐτὴ μὲν εἶναι σημεῖον ὑπομονῆς, ὄχι δὲ ἱκανὴ φανέρωσις ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης ψυχικῆς ἀνδρείας. Διότι ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ πηδάλιον μέσα εἰς τὸν λιμένα ἀκόμη δὲν ἐδοκίμασεν ἀκριβῶς τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς· ὅποιος δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὸ πλοῖον ἀπὸ τοὺς κινδύνους, κάνεῖς δεν ἤθελεν εἰπεῖν ὅτι δὲν εἶναι ἄριστος κυβερνήτης. Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν καὶ τὸν μοναχὸν, ὅτι εἰς τὴν ἔρημον δὲν συγχύζεται, καὶ δὲν ἁμαρτάνει πολλὰ καὶ μεγάλα ἁμαρτήματα, διότι δὲν ἔχει ὅσα διεγείρουν καὶ παρακινοῦν τὴν ψυχήν· ἀλλὰ ὅποιος, παραδώσας τὸν ἑαυτόν του εἰς ὁλόκληρα πλήθη, καὶ ἠναγκασμένος νὰ βαστᾷ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, μένει στερεὸς καὶ ἀκλινής, διακυβερνῶν ἡσύχως τὴν ψυχήν του μέσα εἰς τὸν χειμῶνα, οὗτος εἶναι δίκαιον νὰ ἐπαινῆται καὶ νὰ θαυμάζεται, καθότι δείχνει ἐμπράκτως τὴν δοκιμὴν τῆς ἀνδρείας του. Λοιπὸν μὴ θαυμάσῃς καὶ σὺ, ὅτι φεύγων τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς συναναστροφὰς τῶν πολλῶν, δὲν ἔχω πολλοὺς κατηγόρους· ἐπειδὴ, ἐὰν κοιμώμενος δὲν ἡμάρτανα, καὶ μὴ παλαίων δὲν ἔπιπτα, καὶ μὴ πολεμῶν ἐφυλαττόμην ἀβλαβὴς, δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάζῃς. Καὶ εἰπέ με ποῖος θέλει ἐμπορέσειν νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ ἐκσκεπάσῃ τὰς ἁμαρτίας μου; τοῦτο τὸ κελλίον; ἀλλὰ εἶναι ἀναίσθητον καὶ ἄφωνον.—Χρυσοστομος.

Προσπαθεῖ νὰ σὲ ἀγαπῶσι μὲν οἱ καλοὶ, νὰ μὴ σὲ μισῶσι δὲ οἱ κακοί.

Ο ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ο Απριλιος ἐχρημάτισεν ὁ τέταρτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νουμᾶ Πομπιλίου· συνίσταται δὲ ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας, τὸν ὁποῖον ἀριθμὸν ἀπέδωκε πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ὁ Νουμᾶς μὲν ἐσμίκρυνε τὴν διάρκειαν αὐτοῦ εἰς εἰκοσιεννέα ἡμέρας· ἀλλ' ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν ηὔξησε πάλιν εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μῆκος, τὸ ὁποῖον καὶ διετήρησεν ἔκτοτε μέχρι τῆς σήμερον. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ μόνος μὴν, τὸνομα τοῦ ὁποίου φανερόνει τὸν χαρακτῆρα τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν πίπτει. Τῶν ἄλλων μηνῶν τὰ ὀνόματα παράγονται ἀπὸ Ἐθνικοὺς θεοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀφιερωμένοι, ἀπὸ Ῥωμαίους αὐτοκράτορας, ἢ, ὡς ὁ Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, καὶ Δεκέμβριος, ἀπὸ τὴν εἰς τὸ μηνολόγιον τοποθεσίαν αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὸν Μάρτιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἤρχιζε τὸν ἐνιαυτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ἀλλὰ τὸνομα Απρίλιος παράγεται ἀπὸ τὸ Λατινικὸν ῥῆμα aperire (ἀνοίγειν), καὶ ὑπαινίττεται τὴν ἄνοιξιν φύλλων καὶ ἀνθέων, καὶ τὴν συμβαίνουσαν τὸν καιρὸν τοῦτον γενικὴν ἐκ τοῦ ανοικτου κόλπου τῆς γῆς ἀναβλάστησιν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν ἕνα τῶν μηνῶν Ἀπρίλιον, ὡς καλοῦμεν ἡμεῖς μίαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ανοιξιν· διότι ἀνοίγει καὶ μᾶς φανερόνει τὰ κρυμμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα κάλλη τῆς δημιουργίας, στολίζουσα τὰ φυτὰ πρῶτον μὲ φύλλα, ἔπειτα μὲ ἄνθη πρόδρομα πολλῶν ὡραίων καρπῶν, καὶ κινοῦσα τὰ ζῶα εἰς νέων ἄλλων ζώων γένεσιν. Τὸν Ἀπρίλιον ἀφιέροναν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην, καὶ ὠνόμαζαν αὐτὸν κάποτε Ἀφροδίσιον.

Οἱ ζωγράφοι παριστάνουν γενικῶς τὸν μῆνα τοῦτον ὡς νεανίσκον, μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους, καὶ μὲ πλατὺ πράσινον ἔνδυμα, καλλωπισμένον μὲ στεφάνους ἐκ μυρσίνης καὶ λευκακάνθης, κρατοῦντα δὲ ἴον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἴτε καθήμενον ἐπὶ ταύρου, εἴτε κρατοῦντα αὐτὸν μὲ τὴν μίαν του χεῖρα, πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ Ζωδιακοῦ σημείου Ταύρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 7—19ην τοῦ Ἀπριλίου.

Πρεπει,—ἔλεγεν ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς Σωκράτης,—νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν διὰ νὰ ζῶμεν· ὄχι νὰ ζῶμεν, καθὼς πράττουν πολλοὶ, διὰ νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν.

Μεγαλη εὐτυχία νὰ συναναστρεφώμεθα μ' ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμποροῦμεν να λαμβάνωμεν παραγγελίας καὶ παραδείγματα ἀρετῆς.

Ο ΙΕΦΘΑΕ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ.

Εἰς τὸ ἑνδέκατον κεφάλαιον τῶν Κριτῶν ἱστοροῦνται τὰ ἑπόμενα περὶ τοῦ Ἰεφθάε·—Ἤὔξατο Ἰεφθάε εὐχὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν, Ἐὰν παραδόσει παραδῷς μοι τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν ἐν τῇ χειρί μου, ᾧ ἔσται ὁ ἐκπορευόμενος, ὃς ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν θυρῶν τοῦ οἴκου μου εἰς ἀπάντησίν μου, ἐν τῷ ἐπιστρέψαι με ἐν εἰρήνῃ ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἀμμὼν, καὶ ἔσται τῷ Κυρίῳ ἀνοίσω αὐτὸν ὁλοκαύτωμα. Καὶ διέβη Ἰεφθάε πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν, τοῦ πολεμῆσαι πρὸς αὐτούς. Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ, ᾧ ἐπάταξεν αὐτοὺς πληγὴν μεγάλην σφόδρα. Καὶ ἐνετράπησαν οἱ υἱοὶ Ἀμμὼν ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ ἦλθεν Ἰεφθάε εἰς Μασσηφᾶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐξεπορεύετο εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, ἐν τυμπάνοις καὶ ἐν χοροῖς, καὶ αὕτη μονογενὴς αὐτῷ ἀγαπητή· καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ πλὴν αὐτῆς υἱὸς ἢ θυγάτηρ. Καὶ ἐγενήθη, ἡνίκα εἶδεν αὐτὴν αὐτὸς, καὶ διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, Οἴμοι, θύγατέρ μου! ἐμπεποδοστάτηκάς με, εἰς σκῶλον ἐγένου ἐν ὀφθαλμοῖς μου· ἐγὼ δὲ ἤνοιξα τὸ στόμα μου περὶ σοῦ πρὸς Κύριον, καὶ οὐ δυνήσομαι ἀποστρέψαι. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, Εἰ ἐν ἐμοὶ ἤνοιξας τὸ στόμα σου πρὸς Κύριον, ποίησόν μοι ὃν τρόπον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός σου, ἀνθ' ὧν ἐποίησέ σοι Κύριος ἐκδικήσεις ἐκ τῶν ἐχθρῶν σου, ἐκ τῶν υἱῶν Ἀμμών. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, Καὶ ποίησόν μοι τὸ ῥῆμα τοῦτο, Ἔασόν με δύο μῆνας, καὶ πορεύσομαι, καὶ καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη, καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου. Καὶ εἶπε, Πορεύου· καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὴν δύο μῆνας· καὶ ἐπορεύθη αὐτὴ καὶ αἱ συνεταιρίδες αὐτῆς, καὶ ἔκλαυσαν ἐπὶ τὰ παρθενεῖα αὐτῆς ἐπὶ τὰ ὄρη. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ τέλος τῶν δύο μηνῶν, καὶ ἀνέκαμψε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ ἐτέλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ, ἣν ηὔξατο. Καὶ αὕτη οὐκ ἔγνω ἄνδρα. Καὶ ἐγενήθη εἰς πρόσταγμα ἐν Ἰσραήλ, ἐξ ἡμερῶν εἰς ἡμέρας συνεπορεύοντο αἱ θυγατέρες Ἰσραὴλ θρηνεῖν τὴν θυγατέρα Ἰεφθάε τοῦ Γαλαδίτε, τέσσαρας ἡμέρας ἐν τῷ ἐνιαυτῷ.'

Δυσκολεύεταί τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Ἰεφθάε τῳόντι ἐπρόσφερεν εἰς ὁλοκαύτωμα τὴν θυγατέρα του. Ἀνθρώπιναι θυσίαι ἦσαν μέγα βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· τὰ ἔθνη τῆς Χαναὰν ἐξωλοθρεύθησαν διὰ τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας· καὶ πῶς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ὑποπέσῃ ὁ Ἰεφθάε εἰς τοιοῦτον ἔγκλημα; Οἱ ὑπομνηματισταὶ τῆς Γραφῆς διαφωνοῦν περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνταῦθα ἱστορουμένου, ἄλλοι μὲν πιστεύοντες ὅτι ὁ Ἰεφθάε πραγματικῶς ἐπρόσφερε τὴν θυγατέρα του εἰς θυσίαν, ἄλλοι δὲ ἀμφιβάλλοντες. Ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ Χρυσόστομος ἦσαν γνώμης, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀφῆκε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀπάνθρωπον τάξιμον, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν προπέτειάν του, καὶ διὰ νὰ νουθετηθῶσιν ἄλλοι, ὥστε νὰ μὴ τάζωσιν ἀπερισκέπτως. Δὲν λέγεται ὅμως ὅτι τὴν ἐπρόσφερεν ὡς ὁλοκαύτωμα, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐκτέλεσε τὸ τάξιμόν του. Πιθανὸν ὅτι μόνον κατεδικάσθη ἡ κόρη νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς ἀνύπανδρος καὶ μονάζουσα εἰς τὰ ὄρη. Τοῦτο δὲ εἰς Ἰουδαίαν ἤθελεν εἶσθαι μεγίστη θλίψις, ἐπειδὴ ἑκάστη τῶν Ἑβραίων γυναικῶν ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα νὰ γένῃ μήτηρ τοῦ ἐπηγγελμένου Μεσσίου. Διὰ τοῦτο ἴσως ἐθρήνει τὰ παρθενεῖά της ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰεφθάε, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ὑπήγαιναν αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰσραὴλ νὰ

συλλυπῶνται μετ' αὐτῆς τέσσαρας ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦναι, εἴτε ἡ κόρη πραγματικῶς ἐπροσφέρθη ὡς ὁλοκαύτωμα, εἴτε μόνον ὑπεχρεώθη ν' ἀφήσῃ τὸν οἶκον τοῦ πατρός της, καὶ νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς μονάζουσα, ὁ πατὴρ δικαίως πρέπει νὰ κατηγορηθῇ διὰ τὸ προπετὲς αὐτοῦ τάξιμον. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπῄτησεν ἀπ' αὐτοῦ τοιοῦτό τι, οὐδὲ ποτὲ κάμνει τοιαύτας ἀπαιτήσεις. Ἡμεῖς, ὡς Χριστιανοὶ, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρακαλῶμεν τὸν οὐράνιόν μας Πατέρα νὰ κάμῃ τι διὰ ἡμᾶς, μὲ τάξιμον ὅτι καὶ ἡμεῖς θέλομεν κάμειν δι' αὐτὸν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ὁ Θεὸς τώρα δὲν παρέχει τὰς εὐεργεσίας του μὲ τοιαύτας συμφωνίας· ἀλλὰ μᾶς διδάσκει νὰ ζητῶμεν εἰς πᾶσαν περίστασιν τὴν βοήθειάν του, καὶ ὑπόσχεται νὰ μᾶς τὴν δίδῃ, ὄχι μ' ἐλπίδα ν' ἀνταμειφθῇ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ χάριν τῶν ὅσα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔπραξεν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁ Ἰεφθάε, ζῶν εἰς σκοτεινὸν αἰῶνα πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἠμπόρει νὰ ζητήσῃ τίποτε εἰς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὄνομα. Ἀλλ' ἡμεῖς πλεονεκτοῦμεν αὐτόν, ζῶντες ἀφοῦ ἡ σκοτία παρῆλθε, καὶ τὸ ἀληθινὸν Φῶς τοῦ κόσμου ἔλαμψε. Πάσχουν ἢ κινδυνεύουν τὰ τέκνα μας; Ἂς παρακαλῶμεν τὸν Πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν νὰ τὰ θεραπεύσῃ διὰ χάριν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ Υἱοῦ. Τοῦτο δὲ ἀναμφιβόλως θέλ' εἶσθαι πολὺ πλέον θεάρεστον παρ' ὁποιαδήποτε ταξίματα, ὅτι θέλομεν κάμειν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἐὰν τὰ θεραπεύσῃ. Ἂς ἐνθυμώμεθα τὸ προπετὲς τάξιμον τοῦ Ἰεφθάε.

ΤΟ ΟΞΥΓΟΝΙΚΟΝ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ.

Τὰ ἑπόμενα γράφει ἀπὸ τὸ Νεοβόρακον τῆς Ἀμερικῆς ὁ Κύριος Δημήτριος Σταματιάδης, νέος Ἕλλην, Σάμιος τὴν πατρίδα.

Προ τινων ἡμερῶν ἐπεσκέφθην τὸ μουσεῖον τῆς πόλεως ταύτης, διὰ νὰ ἴδω τὸ πολυθρύλλητον ὀξυγονικὸν μικροσκόπιον, ἐφευρεθὲν ὑπό τινος Ἄγγλου ἰατροῦ. Τὸ χρειαζόμενον φῶς εἰς τὸ μικροσκόπιον τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν καῦσιν δύο ἡνωμένων ἀερίων, τοῦ ὑδρογονικοῦ καὶ ὀξυγονικοῦ· ἀντανακλᾶται δὲ διὰ μέσου γύψου ἐπάνω εἰς τὰ ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων αὐξάνεται τὸ μέγεθος διὰ τοῦ μικροσκοπίου· ὥστε τὸ μικροσκόπιον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ τὸ λαμπρότερον φῶς, τὸ ὁποῖον ἡ τέχνη ἠμπόρεσε νὰ ἐφεύρῃ, ἐκ τοῦ ἄλλου, συνεργοῦντα, παρουσιάζουν σώματα παμμεγέθη. Ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ εἰς ὅλους τοὺς φάρους αὐτῆς τὸ τοιοῦτον μέσον φωτοχυσίας· ἡ λάμψις εἶναι τόσον ζωηρὰ, ὥστε ὁμοιάζει τὴν μεσημβρινὴν τοῦ ἡλίου ἀκτινοβόλησιν. Εἰς τὸ μουσεῖον, τὰ μικροσκοπικὰ ἀντικείμενα παριστάνονται λαμπρότατα ἐπάνω εἰς μίαν ἐπιφάνειαν, ἥτις περιλαμβάνει ὑπὲρ τοὺς τετρακοσίους τετραγωνικοὺς πόδας· τὸ σῶμα μιᾶς ῥανίδος νεροῦ φαίνεται 2,500,000 φορὰς μεγαλήτερον παρ' ὅ,τι εἶναι, καὶ κατοικεῖται ἀπὸ χιλιάδας ζῶα, τῶν ὁποίων τὰ γιγαντιαῖα ἀναστήματα, εὐκινησία, καὶ θηριώδεις μάχαι, προξενοῦν ἔκπληξιν εἰς τὸν θεατήν. Ὁ ὀφθαλμὸς μιᾶς κοινῆς μυίας φαίνεται νὰ ἔχῃ δέκα ποδῶν διάμετρον, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα της ἐξέχουν φλεβοτόμα δέκα πόδας μακρά· τὸ κέντρον τῆς μελίσσης ἔχει τριακοντα ποδῶν μῆκος, καὶ ἡ γλῶσσά της ἕνδεκα. Τὸ ἀνάστημα ἑνὸς κορεοῦ εἶναι 50 ποδῶν, καὶ ὁ κοινὸς ψύλλος φαίνεται ὡσὰν ἐλέφας. Ἀκολούθως σᾶς πέμπω τυπωμένην τὴν πρόσκλησιν τοῦ μουσείου, ὅπου παριστάνεται καὶ ἓν μικρὸν ἀντίτυπον τῆς ῥανίδος μὲ τοὺς παραξένους κατοίκους της. Μολονότι δὲ φαίνονται εἰς τὸν θεατὴν κατὰ τὸ μέγεθος ὡς κροκόδειλοι καὶ φάλαιναι, ὅμως μία ἑκατοστὴ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζωΰφια ἐμποροῦν νὰ χορεύσωσι τὸν Ἀλβανικὸν εἰς τὴν μύτην τῆς μικροτέρας βελόνης.

Σκοπος τῆς ἐκπαιδεύσεως πρέπει νὰ ἦναι τὸ νὰ μᾶς διδάσκῃ μᾶλλον πῶς νὰ συλλογιζώμεθα παρὰ τί νὰ συλλογιζώμεθα,—μᾶλλον νὰ βελτιώσῃ τὰ πνεύματά μας, ὥστε νὰ συλλογιζώμεθα ἕκαστος δι' ἑαυτὸν, παρὰ νὰ καταφορτώνῃ τὴν μνήμην ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς ἄλλων ἀνθρώπων.

Εἴσου ἀγάπα τὰ τέκνα σου· ἢ, ἐὰν ἀγαπᾷς τὸ ἓν μᾶλλον τοῦ ἄλλου, μὴ τὸ ἀποδείχνῃς, διὰ νὰ μὴ κάμῃς τὸ ἓν ὑπερήφανον, τὸ ἄλλο φθονερὸν, μωρὰ δὲ καὶ τὰ δύο. Ἐὰν ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς τὸ ἓν πλεονεκτήματα, τοῦ φιλοστόργου γεννήτορος χρέος εἶναι νὰ βοηθῇ τὸ ἀσθενέστερον.

Της κολακείας τὸ ποτήριον, ἂν δὲν μεταμορφόνῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς κτήνη, ὡς τὸ τῆς Κίρκης, βέβαια ὅμως ἀπομωραίνει καὶ τοὺς καλητέρους καὶ ἀξιωτέρους, ἐὰν προθύμως τὸ καταῤῥοφῶσι.

Ο κακος ἐμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ κοσμικὴν λαμπρότητα, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ν' ἀποκτήσῃ ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν.

Μην ἐπαίρεσαι εἰς καιρὸν εὐδαιμονίας, μηδὲ ἀπελπίζου εἰς καιρὸν δυστυχίας.

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

Δεν εἶναι ἄλλο ἀξιοθρηνητότερον ἀπὸ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀγιάζουν τὰς ἑορτὰς πολλοὶ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον. Αἱ δεσποτικαὶ ἑορταὶ δὲν γίνονται πλέον εἰς ἀνάμνησιν τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς προσμένομεν τὸ Χριστὸς γεννᾶται, ἢ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄχι διὰ νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ λαμπροφορέσωμεν, καὶ νὰ περιερχώμεθα ἐξ οἴκου εἰς οἶκον, διὰ νὰ πολυχρονίζωμεν ὁ εἷς τὸν ἕτερον, καὶ νὰ ἐρωτῶμεν, Πῶς ἔχομεν μὲ τὴν μεταβολὴν τῶν βρωμάτων, ἂν τὸ πασχαλινὸν μᾶς ὠφέλησε, κτλ. Ὅλαι αἱ Κυριακαὶ τοῦ ἔτους, ἐξαιρέτως δὲ αἱ πρὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς δύο, δαπανῶνται εἰς τὸ νὰ λατρεύωμεν τὴν κοιλίαν ἡμῶν, καὶ ὄχι τὸν Θεόν. Εἰς αὐτὰς, ᾗ ὄχι εἰς τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, συμβαίνουσιν αἱ ἔριδες, αἱ φιλονεικίαι, οἱ φόνοι, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀνοσιουργίαι, καρποὶ τῆς ἀδδηφαγίας καὶ τῆς μέθης. Αὐτὰς τὰς δύο Κυριακὰς τῆς ἀπόκρεω καὶ τῆς τυροφάγου, φαίνεται νὰ ἤμεθα ὅλοι ἐνεργούμενοι ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς γαστριμαργίας. Δὲν μένει πλέον διαφορὰ μεταξὺ πλουσίου καὶ πτωχοῦ· ὅλοι τρώγουσιν ὑπὲρ τὴν χρείαν, καὶ πολλοὶ δαπανῶσιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν.

Θέλεις, Χριστιανὲ, νὰ καταλάβῃς τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἀντιθέου διαγωγῆς; ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ παράδειγμα τοῦτο. Ἂν ἕνας φονεὺς, διότι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀποχὴν τοῦ φόνου ἀπὸ τῆς αὔριον, ἐφόνευε σήμερον ὅσους ἤθελεν ἀπαντήσειν, δὲν ἤθελες τὸν κρίνειν ὄχι μόνον μοχθηρότατον, ἀλλὰ καὶ ἀφρονέστατον; Τοιοῦτος γίνεσαι καὶ σὺ, Χριστιανὲ, ὅταν τρώγῃς σήμερον ὅσα εὕρῃς, διὰ νὰ ἀπέχῃς αὔριον ἀπὸ ὅλα· ὅταν γεμίζῃς σήμερον τὴν κοιλίαν σου ὑπὲρ τὸ μέτρον, διότι δὲν ἔχεις αὔριον τὴν ἄδειαν νὰ φάγῃς κρέας· ὅταν μεθύσκεσαι σήμερον, διότι δὲν καταλύεις αὔριον οἶνον. Ἔξευρε ὅμως, ὅτι, ὁστις σχολάζει τὰς ἑορτὰς διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἴδια πάθη, αὐτὸς δὲν εἶναι ἑορταστής· ἀλλὰ χλευαστὴς τῆς θείας μεγαλωσύνης, καὶ τολμηρὸς παραβάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Ὅ,τι καλὸν, ὅ,τι ὑψηλὸν, ὅ,τι εὐγενικὸν ἔχει νὰ καυχηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐβλάστησεν, ἢ τοὐλάχιστον ὡρίμασεν, ἐπὶ χώματος Εὐρωπαϊκοῦ. Εἰς ἀφθονίαν, ποικιλίαν, ᾗ ὡραιότητα φυσικῶν προϊόντων ὑπερτεροῦν Ἀσία καὶ Ἀφρική· εἰς πᾶν ὅμως ἔργον ἀνθρώπινον ὑπερέχουν οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης. Αἱ ἀπλούσταται ἀρχαὶ τῶν βαναύσων τεχνῶν πιθανὸν νὰ χρεωστῶνται κατὰ μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ πόσον ἐτελειοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων! Ἀπὸ τὸ ὑφαντήριον τοῦ Ἰνδοῦ ἕως εἰς τὰς ἀτμοκινήτους ὑφαντικὰς μηχανὰς, ἀπὸ τὸν ἡλιακὸν γνώμονα ἕως εἰς τὸ θαλάσσιον χρονόμετρον, ἀπὸ τὸ Κινικὸν πλοῖον ἕως εἰς τὸ τρίκροτον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, πόση διαφορὰ, πόση διάστασις! Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰς εὐγενεστέρας ἐκείνας τέχνας, αἱ ὁποῖαι, τρόπον τινὰ, καθιστάνουν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀνωτέραν ἑαυτῆς, πόσον ἀπέχει ὁ Ζεὺς τοῦ Φειδίου ἀπὸ εἰκόνισμα Ἰνδικὸν, ὁ Παρθενὼν ἀπὸ ναὸν τῆς Ἰνδίας, ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Ῥαφαὴλ ἀπὸ Κινικὴν ζωγραφίαν! Ἡ Ἀσία εἶχε τοὺς χρονογράφους της, οὐδέποτε ὅμως ἐγέννησε Θουκυδίδην, ἢ Γιββῶνα· εἶχε τοὺς ποιητάς της, οὐδέποτε ὅμως ἐπροχώρησεν εἰς κριτικήν· εἶχε τοὺς σοφούς της, τῶν ὁποίων ἐπέφεραν πολλάκις ἀποτελέσματα ἀξιόλογα αἱ διδασκαλίαι· ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, ἕνας Πλάτων, ἕνας Νεύτων, ἢ ἕνας Κάντιος, ποτὲ δὲν ὡρίμασεν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ὀαγγοῦ.

ΘΗΒΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ.

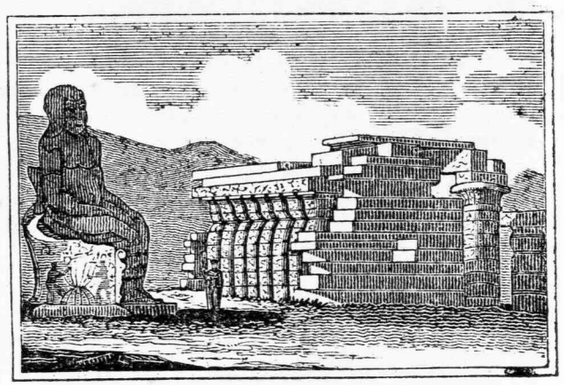

Τὸ Μεμνόνιον.

Εἰς τὰς Αἰγυπτιακὰς Θήβας ὑπάρχουν κολοσσαῖα τῆς ἀρχαιότητος λείψανα. Ὅλοι συμφώνως οἱ περιηγηταὶ ὁμολογοῦν, ὅτι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ περιγράψῃ τις ὁποῖα καταπληκτικὰ αἰσθήματα γεννᾷ ἡ θέα τῆς παμπαλαίου ταύτης μητροπόλεως. 'Μ' ἐφάνη,' λέγει ὁ Βελζώνιος, 'ὅτι ἐμβῆκα εἰς πόλιν γιγάντων, οἵτινες, μετ' ἀγῶνα πολυχρόνιον ἀφανισθέντες ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφῆκαν τὰ ἐρείπια τῶν διαφόρων αὐτῶν ναῶν ὡς τὰ μόνα δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των.' Ὄχι ὀλιγώτερον ἰσχυρὰν καὶ χαρακτηριστικὴν περιγραφὴν δίδει ὁ Κύριος Λενὼν, ὅστις ἐπὶ Ναπολέοντος ἐσυνώδευσε τὸν Γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον·—'Περάσαντες,' λέγει, 'τὸ ἄκρον σειρᾶς τινὸς βουνῶν, ἴδαμεν ἀπομιᾶς ἐξηπλωμένας ἔμπροσθέν μας τὰς ἀρχαίας Θήβας,—πόλιν, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας εἰκόνισεν ὁ Ὅμηρος μὲ μίαν μόνην λέξιν, Ἑκατόμπυλος,—πόλιν, περιώνυμον διὰ πλῆθος βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ σοφία των ἀπεθέωσε διὰ νόμους, τοὺς ὁποίους σεβόμεθα χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζωμεν· δι' ἐπιστήμας, περιεχομένας εἰς ὑπερηφάνους καὶ μυστηριώδεις ἐπιγραφάς. Ἡ πόλις αὕτη, ἐγκαταλελειμμένη, μεμονωμένη, ᾗ ἠρημωμένη, ἦτο, μ' ὅλα ταῦτα, θέαμα τόσον γιγαντιαῖον, ὥστε, καθὼς ἴδε τὰ διεσκορπισμένα της ἐρείπια ὁ στρατὸς, ἐστάθη ἀφ' ἑαυτοῦ, ᾗ οἱ στρατιῶται αὐθορμήτως ἐκρότησαν τὰς χεῖρας.'

Αἱ Θῆβαι ἔκειντο ἐφ' ἑκάστης πλευρᾶς τοῦ Νείλου, μέχρι τῶν ὀρέων φθάνουσαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Οἱ τάφοι μάλιστα οἱ ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ἐκτείνονται ἕως εἰς τὰ μεθόρια τῆς ἐρήμου. Τέσσαρες κυριώτεραι κῶμαι στέκων ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως· κρίνοντες δὲ ἀπὸ τὴν παμμεγέθη ἔκτασιν τῶν ἐρειπίων της, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι εἶχεν εἰκοσιεπτὰ μιλίων περιφέρειαν. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ ποταμοῦ ἔκειτο τὸ Μεμνόνιον, ἤγουν ὁ τάφος ἢ τὸ παλάτιον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Φαραώ, τοῦ Ὀσυμανδύα, ἔχον μῆκος μὲν περίπου 530 ποδῶν, πλάτος δὲ 200. Σώζεται δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἀκεραιοτέρα τῶν ἐπιλοίπων, ἂν καὶ ἦναι μικροτέρα διαφόρων ἄλλων.—Χωρὶς καλὰς ἰχνογραφίας καὶ διεξοδικὰς περιγραφὰς ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ δώσῃ τις ἀνάλογον ὁπωσοῦν ἰδέαν τῆς λαμπρότητος τῶν Θηβαϊκῶν λειψάνων. Τῶν ναῶν αἱ μικρότεραι στῆλαι ἔχων ἑπτὰ ἡμισυ ποδῶν διάμετρον· τινὲς δὲ τῶν μεγαλητέρων ἕνδεκα. Ἀγάλματα εὐμεγέθη, ὀβελίσκοι, σφίγγες, ᾗ ἄλλα ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ, παρουσιάζονται σωρηδὸν εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον θεατήν. Εἰς τὸ χωρίον Καρνάκι ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης εὑρίσκεται ναὸς μεγαλοπρεπέστατος, ἓν ἡμισυ μίλιον τὴν περιφέρειαν, καὶ κατὰ μέρος ὑπὲρ τὰ 4,000 ἔτη παλαιός. Εἰς αὐτὸν σώζεται αὐλὴ ἢ πρόδομος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξ ὁμαλῶν λίθων στέγη ἐπιστηρίζεται εἰς 134 στήλας, τινὰς μὲν 26 ποδῶν, τινὰς δὲ 34 ποδῶν τὴν περιφερειαν.

Τὰ προπύλαια ἑνὸς τῶν θαυμασίων τούτων ἱερῶν γέμουν ἀπὸ γλυφὰς ἀξιοπεριέργους, αἵτινες παριστάνουν τὸν θρίαμβον παλαιοῦ τινὸς μονάρχου τῆς Αἰγύπτου κατὰ Ἀσιανοῦ ἐχθρῶ· τὸν θρίαμβον δὲ τοῦτον εὑρίσκομεν καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μνημεῖα τῶν Θηβῶν εἰκονισμένον, καὶ προσέτι κατὰ μέρος ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς Νουβίας. Τὸ συμβὰν τοῦτο φαίνεται νὰ ἐσχημάτισεν ἐποχὴν εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν, καὶ νὰ ἐχορήγησεν ὕλην εἰς ἱστορικοὺς καὶ γλύπτας, καθὼς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος εἰς τοὺς Ἕλληνας ποιητάς.

Ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ Θηβαϊκὰ μνημεῖα ἀνήκων εἰς περίοδον χρόνου ἀρχαιοτέραν τῆς Περσικῆς κατακτήσεως, π. Χ. 525, καὶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν τὰ παλαιότερα καὶ γνησιώτερα δείγματα Αἰγυπτιακῆς τέχνης, ἕπεται ἀναντιρρήτως τόσον ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῶν μνημείων αὐτῶν, ὅσον ἀπὸ ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Ἀληθεύει μὲν ὅτι εὑρίσκομεν δὶς τὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ μέρους τῶν εἰς Καρνὰκ κτισμάτων· ἀλλὰ τοῦτο τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύει, ἐκτὸς ὅτι θάλαμός τις ἐπροστέθη εἰς τὸν ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ δορικτήτορος, εἰς τὸν ὁποῖον ᾗ ἐπεγράφη τὄνομά του·—βέβαια οὐδὲ ἦτον οὐδὲ εἶναι ἀσύνηθες νὰ κολακεύωσιν οἱ ἱερεῖς πάντα νέον δεσπότην.

Συμπεραίνομεν τὸ ἄρθρον τοῦτο μὲ τὸ ἐφεξῆς ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Στράβωνος·—'Τὰς Θήβας Ὅμηρος ἑκατομπύλους καλεῖ, ᾗ πλεῖστα ἐκεῖ κτήματα κεῖσθαι λέγει. Καὶ νῦν δείκνυται ἴχνη τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἐπὶ ὀγδοήκοντα σταδίους τὸ μῆκος· ἔστι δ' ἱερὰ πλείω. Καὶ τούτων δὲ τὰ πολλὰ ἠκρωτηρίασε Καμβύσης· νυνὶ δὲ κωμηδὸν συνοικεῖται. Ἐν τῇ περαίᾳ ἐστὶ τὸ Μεμνόνιον. Ἐνταῦθα δὲ δυοῖν κολοσσῶν ὄντων μονολίθων ἀλλήλων πλησίον,* ὁ μὲν σώζεται, τοῦ δὲ ἑτέρου τὰ ἄνω μέρη, τὰ ἀπὸ τῆς καθέδρας, πέπτωκε σεισμοῦ γενηθέντος, ὥς φασι. Πεπίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ψόφος, ὡς ἂν πληγῆς οὐ μεγάλης, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοῦ μένοντος ἐν τῷ θρόνῳ ᾗ τῇ βάσει μέρους. Ὑπὲρ δὲ τοῦ Μεμνονίου θῆκαι βασιλέων ἐν σπηλαίοις λατομηταὶ περὶ τετταράκοντα, θαυμαστῶς κατεσκευασμέναι, θέας ἄξιαι.'

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ.

Ο Χριστιανικὸς λαὸς ἀπαιτεῖ, καὶ ἡ ἀπαιτησίς του εἶναι δικαία καὶ νόμιμος, ὅτι, ὅσους χρεωστεῖ νὰ σέβεται ὡς διδασκάλους καὶ πνευματικοὺς ὁδηγοὺς, πρέπει νὰ ἦναι ἀληθῶς καὶ ἄνδρες ἀξιοσέβαστοι διὰ τὰ φῶτά των, ἀξιοσέβαστοι διὰ τὴν ἀρετήν των· θέλει, καὶ ἡ θέλησίς του εἶναι νόμιμος, νὰ ἦναι ὁ ἱερεὺς καὶ ποιμὴν αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρήγγειλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν γνώσει. Ἀλλέως, πῶς δύναται νὰ ἀπαιτῇ σέβας ἀπὸ τὸν λαὸν, ποῖον δικαίωμα ἔχει εἰς τοῦτο; Τὸν μόνον χαρακτῆρα τῆς

* Τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο μονολίθων κολοσσῶν, τοὺς ὁποίους μνημονεύει ἐνταῦθα ὁ Στράβων, παριστάνει ἡ εἰκονογραφία μας.

ἱερωσύνης; ἀλλὰ οὗτος τὸν ἀποδεικνύει μᾶλλον ἀξιοκαταφρόνητον, ἐὰν αὐτὸς διὰ τῆς ἀνόμου διαγωγῆς ἐξευτελίζῃ τὸν ἱερὸν τοῦτον χαρακτῆρα. Διὰ νὰ σέβεται ὁ λαὸς τὸν ἱερέα του, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ, ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν πιστὸν, τὸν δὲ κλονούμενον εἰς τὴν πίστιν νὰ ὑποστηρίζῃ, καὶ τὸν μὲν τεθλιμμένον νὰ παρηγορήσῃ, τὸν δὲ ἀμαθῆ νὰ φωτίσῃ· γνωρίζει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον του, καὶ τὸν θέλει νὰ ἦναι φῶς τοῦ κόσμου, καθὼς τὸν ὠνόμασεν ὁ Σωτήρ· ‘Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.’ Ἀλλὰ, διὰ νὰ φωτίζῃ ἄλλους, πρέπει νὰ ἦναι αὐτὸς πρῶτος φωτισμένος.—Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΑΝΘΗ.

ΑΝΘΗ! τὰ ἀθώτατα καὶ ἁπλούστατα ὅλων τῶν δημιουργημάτων,—παίγνια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καλλωπίσματα τοῦ τάφου, ᾧ σύντροφοι τῶν κρυερῶν λειψάνων εἰς τὴν νεκροθήκην! Ἄνθη, προσφιλέστατα εἰς τὸν χυδαῖον, ᾧ περισπούδαστα εἰς τὸν βαθύνοα ὀπαδὸν τῆς ἐπιστήμης! Ἄνθη, παντὸς φθαρτοῦ πράγματος τὰ πλέον ἐπουράνια! Ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀδιαλείπτως ἀνυψόνεν εἰς μὲν τὸς οὐρανοὺς τὰ εὐγνώμονα, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὰ ἱλαρὰ των βλέμματα· μέτοχοι τῆς ἀνθρωπίνε χαρᾶς, παρηγορηταὶ τῆς ἀνθρωπίνε λύπης· σύμβολα κατάλληλα ᾧ τῶν θριάμβων τοῦ νικητοῦ, ᾧ τῶν ἐρυθημάτων τῆς νεάνιδος νύμφης· εὐπρόσδεκτα εἰς τὰς πληθούσας αὐλὰς, καὶ χαρίεντα εἰς τοὺς μονήρεις τάφους! Τὰ ἄνθη σημαίνεν εἰς τὸν τόμον τῆς φύσεως ὅ,τι ἡ φράσις, ‘Θεὸς ἀγάπη ἐστὶν,’ εἰς τὸν τόμον τῆς ἀποκαλύψεως. Ὁποία ἔρημος ἤθελεν εἶσθαι κόσμος χωρὶς ἄνθος! Ἤθελεν εἶσθαι πρόσωπον χωρὶς μειδίαμα, συμπόσιον χωρὶς φιλοφροσύνην. Δὲν εἶναι τὰ ἄνθη οἱ ἀστέρες τῆς γῆς, καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀστέρες μας τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ; Δὲν ἐμπορεῖ τις ἀκριβῶς νὰ θεωρήσῃ τὴν κατασκευὴν ἄνθους χωρὶς νὰ τὸ ἀγαπήσῃ. Αὐτὰ παριστάνουν καὶ δηλοποιοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερόνει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του· διότι αὐτὰ πρῶτον διεγείρουν εἰς τὸν νοῦν αἴσθησιν τοῦ ὡραίου καὶ ἀγαθοῦ. Τὸ ἀνωφελὲς αὐτὸ τῶν ἀνθέων εἶναι ἡ κομψότης ᾧ μεγάλη ὡραιότης των· καθότι μᾶς ὁδηγοῦν εἰς διαλογισμοὺς γενναιότητος καὶ ἠθικῆς καλλονῆς, ἀποκεχωρισμένους καὶ ἀνωτέρους πάσης ἰδιοτελείας· ὥστε εἶναι ὡραῖα μαθήματα εἰς τῆς φύσεως τὸ βιβλίον, διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον ὅτι δὲν ζῇ ἀπὸ ἄρτον ἢ ἀπὸ ἄρτον μόνον, ἀλλ' ὅτι ἔχει καὶ ἄλλην παρὰ τὴν σωματικὴν ζωήν.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ, Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Ἀπο ὅλα τὰ αἰσθητὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ζῶν εἰς τὸν κόσμον, κἀνὲν δὲν ἐστάθη μία ἀπόδειξις φανερὰ τῆς θείας ἐκείνης δυνάμεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὡς υἱὸς Θεοῦ. Ὅταν αὐτὸς ἤρχισε νὰ θαυματουργῇ, καὶ μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας· ὅταν εὐλόγησε τοὺς πέντε ἄρτους, κ' ἐχόρτασε πενταχισχιλίους ἄνδρας εἰς τὴν ἔρημον· ὅταν ἐπεριπάτησεν ὡσὰν πνεῦμα ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· ὅταν μετεμορφώθη, κ' ἔλαμψεν ὡς ἥλιος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Θαβώρ· ὅταν ἐθεράπευσε τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου, τὴν πενθερὰν τοῦ Πέτρου, τὸν παράλυτον εἰς τὴν προβατικὴν κολυμβήθραν, τὴν αἱμορροοῦσαν, τὴν συγκύπτουσαν, τὸν ὑδρωπικὸν, καὶ ἐκεῖνον ὅστις εἶχεν ἐξηραμμένην τὴν χεῖρα· ὅταν ἐκαθάρισε τόσους λεπροὺς, ἐφώτισε τόσους τυφλοὺς, ἠλευθέρωσε τόσους δαιμονισμένους· ὅταν ἀνέστησε (τὸ ὁποῖον εἶναι περισσότερον) τὴν κόρην τοῦ Ἰαείρου, τῆς χήρας τὸν υἱὸν, καὶ τὸν Λάζαρον· δὲν ἔλαβεν ἄλλην ὑπόληψιν, παρὰ ὅτι ἦτον ἕνας θαυματουργὸς, ἕνας προφήτης, ἕνας ἅγιος, ὅμως ἄνθρωπος. Ὅσοι ἔβλεπαν τὰ θαύματά του, λέγει, ‘ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, τὸν δόντα τοιαύτην ἐξουσίαν τοῖς ἀνθρώποις.’ Καὶ ἀληθινὰ ὅμοια θαύματα ἔκαμναν ἀρχήτερα οἱ προφῆται, καὶ ὑστερώτερα οἱ ἀπόστολοι, ἄνθρωποι καὶ αὐτοί.

Ἐξεύρετε πότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδειξε τὴν θεϊκήν του δύναμιν, πότε ὡμίλησε καὶ ἔπραξεν ὡς υἱὸς Θεοῦ; Ὅταν ἤρχισε νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Ὅθεν, ὅταν εἶπε πρὸς τὸν παραλυτικὸν μὲ αὐθεντικὴν ἐξουσίαν, ‘Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου·’ οἱ ἐκεῖ καθήμενοι γραμματεῖς, οἵτινες ἐνόμιζαν ὅτι αὐτὸς ἦτον ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἤκουαν νὰ ὁμιλῇ ὡς Θεὸς, ἐνόμισαν ὅτι βλασφημεῖ· ‘Τί οὗτος λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ ὁ Θεός;’ Κατὰ τὴν πλάνην των αὐτοὶ ἔλεγαν τὴν ἀλήθειαν· διότι τὴν ἁμαρτίαν ἄλλος δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ, παρὰ ὁ Θεός· ‘Ἐγώ εἰμι,’ λέγει ὁ αὐτὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἡσαΐου, ‘ἐγώ εἰμι ὁ ἐξαλείφων ἀνομίας.’—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ τις κάμνει ὑπολογισμὸν τινὰ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς κόσμε μέχρι τῆς σήμερον ἐθυσίασεν ὁ πόλεμος τὸ ἓν δέκατον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἤγουν ὑπὲρ τὰς δεκατέσσαρας χιλιάδας εκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπερβαίνει δεκαοκτὼ φορὰς τοὺς ζῶντας σήμερον ἐπὶ γῆς· ἤ, μ' ἄλλα λόγια, τόσοι ἄνθρωποι κατεσφάχθησαν, ὅσοι ἠδύναντο νὰ κατοικήσωσι δεκαοκτὼ κόσμους, ἔχοντας πληθυσμὸν ἰσάριθμον τοῦ ἰδικοῦ μας. Πόσον δὲ τρομερὸν καὶ φρικτὸν εἶναι νὰ συλλογίζεταί τις, ὅτι 14,000,000,000 σωμάτων, μὲ θείαν σοφίαν ὠργανισμένων, καὶ προικισμένων μὲ νοητικὰς δυνάμεις, ἐθυσιάσθησαν, ἐσφάχθησαν, καὶ κατεκερματίσθησαν ὑπ' ἄλλων τὴν αὐτὴν φύσιν συμμεριζομένων!—Τῳόντι, λυπηρότατον εἶναι νὰ βλέπωμεν καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅστις καυχᾶται διὰ τὰς προόδους του εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὸν πολιτισμὸν, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν, ὅτι οὔτε λόγος, οὔτε φιλοφροσύνη, οὔτε Χριστιανισμὸς, δὲν ἔφθασε νὰ στήσῃ τὴν πρόοδον τῶν ἐξολοθρευτικῶν στρατευμάτων, καὶ νὰ στιγματίσῃ τοὺς φιλοπολέμους.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 7.

ΘΕΛΩ τώρα νὰ σὲ ὁμιλήσω περὶ τῆς θερμότητος τῆς φλογός.

Τὸ κηρίον τοῦτο εἶναι περίπου ἡμίσεια ὥρα ἀφοῦ ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν ἔχει πολλὰ μακρὺ κάρκαδον. Θέλω τώρα τὸ σβέσειν μὲ δυνατὸν καὶ αἰφνίδιον φύσημα—ἰδοὺ, τὸ κάρκαδον μένει ὁλοκόκκινον, ὁ δὲ ἀτμὸς τοῦ κηροῦ ἀναβαίνει πλουσιοπάροχα διὰ ὀλίγην ὥραν.

Τί ἀποδεικνύει τοῦτο; Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θερμότης τοῦ καρκάδου ἢ τῆς θρυαλλίδος, μολονότι ἀρκετὴ καὶ πλέον παρ' ἀρκετὴ διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ κηρίον εἰς ἀτμὸν, δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ πυρώσῃ τὸν ἀτμὸν τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀναδοθῇ φλόξ.

Ἐνῷ ἡ θρυαλλὶς αὕτη μένει κατάπυρος καὶ ὁλοκόκκινος, ἐὰν φυσήσω ἐλαφρὰ ἐπάνω εἰς αὐτὴν, ἤ, ἀκόμη καλήτερα, ἐὰν πιάσω τὸν κηρὸν μὲ τὴν χεῖρά μου, καὶ ὑψώσω αὐτὸν αἰφνιδίως εἰς τὸν ἀέρα, ἐνδέχεται νὰ τὸν μετανάψω—ἰδὲ, ἐπέτυχα! Πῶς ἔγινε τοῦτο; Τὸ φύσημα, ἢ ὁ ἀὴρ, ἐθέρμανε πολὺ μᾶλλον τὴν θρυαλλίδα, (ἀπαράλλακτα καθὼς γίνεται πολὺ θερμοτέρα ἡ ἀναμμένη ὕσκα, ἐὰν φυσήσω ἐπάνω εἰς αὐτὴν,) ἡ αὐξημένη δὲ θερμότης ἔκαμε τὸν ἀτμὸν νὰ ἐπάρῃ φωτίαν, καὶ νὰ ἀνάψῃ.

Ἀνάπτω τὸ ξυλάριον τοῦτο, καὶ τὸ ἀφίνω νὰ καίεται ὀλίγον· τώρα σβύνω τὴν φλόγα, καὶ τὸ γυρίζω βιαστικὰ εἰς τὸν ἀέρα—ἰδοὺ, ἀνάπτει πάλιν.

Κύτταξε τοὺς χωνευμένους ἐκείνους ἄνθρακας· μόλις φαίνονται κόκκινοι· βάλλω δὲ ξυλάρια τινὰ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, τὰ ὁποῖα καυματίζονται μὲν, ἀλλὰ δὲν ἀνάπτουν· μεταχειρίζομαι τώρα τὸ φυσερὸν, καὶ φυσῶ ἐλαφρά· ἡ ἀνθρακούφη δὲ γίνεται πολὺ καυστηροτέρα· καὶ τέλος αὐξάνει τόσον ἡ θερμότης αὐτῆς, ὥστε ἀνάπτει ὁ ἀτμὸς τῶν νέων ξύλων, ᾧ φλόγες ἀναδίδονται.

Ἀπὸ τὰ οἰκιακὰ ταῦτα πάγκοινα παραδείγματα γίνεται πασίδηλον, ὅτι εἰς παραγωγὴν φλογὸς ἀπαιτεῖται μεγίστη θερμότης·—ἰδοὺ, δὲν ἐμπορῶ νὰ ἀνάψω τὸ κηρίον μὲ τὸν ἀμυδρὸν τοῦτον ἄνθρακα· φυσῶ λοιπὸν ἐπάνω εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν καθιστάνω ζεστότερον, καὶ οὕτω εὐθὺς ἀνάπτει ὁ κηρός μου.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ συνειθίζει ὁ χημικὸς νὰ ἀνάπτῃ λύχνον ἢ λαμπάδα μὲ λαμπρὸν ὁλοκόκκινον ἄνθρακα ἀπὸ τὴν κάμινον, ἥτις δουλεύει ἐκεῖ σχεδὸν πάντοτε· ἀφοῦ δὲ ἀνάψῃ μίαν φορὰν ὁ ἀτμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τοῦ ἐλαίου, ἡ φλὸξ λαμβάνει ταχέως λευκὴν θερμότητα, προξενουμένην ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὅστις, ὁρμῶν ὁλόγυρα, ῥιπίζει αὐτὴν, τρόπον τινά.

Ἔστω λοιπὸν, διὰ νὰ γένῃ φλὸξ, ἀπαιτεῖται πολλὴ θερμότης· τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἐὰν ἤθελέ τις ἀφαιρέσειν θερμότητα ἐκ τῆς φλογὸς, ἤ, μ' ἄλλα λόγια, ἐὰν ἤθελε ψυχράνειν αὐτὴν, τί τάχα ἤθελεν ἀκολουθήσειν; Ἡ φλὸξ ἤθελε σβεσθῆν· τοῦτο δ' εὐκόλως ἐμπορῶ νὰ σὲ τὸ ἀποδείξω δι' ἁπλουστάτου μηχανήματος.

Ἔχω ἐδῶ βαμβακερὰν κλωστὴν λεπτοτάτην· τὴν περιτυλίττω μέσα εἰς κηρὸν, ὥστε νὰ κάμω ὑποκοριστικόν τι λαμπάδιον· κολλῶ αὐτὸ εἰς τὸ ξύλον τοῦτο, ᾧ τώρα τὸ ἀνάπτω—ἰδὲ, πόσον λεπτὴν φλόγα κάμνει.

Ἰδοὺ καὶ μαλακόν τι χάλκινον σύρμα, περίπου ἓν ὄγδοον τοῦ δακτύλου παχύ· τὸ λυγίζω, καὶ κάμνω ἐξ αὐτοῦ μικρόν τι δακτυλίδιον. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο καταβιβάζω τώρα, ὥστε νὰ περικλείσω εἰς αὐτὸ τὴν λεπτὴν φλόγα,—ἰδὲ, ἡ φλὸξ σβύνεται πάραυτα.—Τὸ αὐτὸ θέλει ἀκολουθήσειν, ἐὰν βαστάξω ὀλίγην ὥραν τὸ μέγα τοῦτο μολίβδινον σφαίριον πλησίον εἰς τὴν λεπτὴν φλόγα. Πόθεν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ

μετάλλινον σύρμα ἁρπάζει τὴν θερμότητα ἐκ τῆς φλογὸς, ἡ ψυχραίνει αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ ἀνάπτῃ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐμπορεῖ νὰ σβεσθῇ καὶ ἡ φλὸξ τοῦ μεγάλου κηρίου, ἀλλὰ διὰ πολὺ μεγαλητέρας μάζης μετάλλου.

Ὁπόταν μέταλλα ἀφαιρῶσιν οὕτω τὴν θερμότητα ἐκ φλογὸς ἢ ἐξ ἄλλου ὁποιουδήποτε ζεστοῦ σώματος, λέγεται ὅτι ἀ π ά γ ο υ ν τὴν θερμότητα. Ἐὰν βαστῶ τὸ χάλκινον τοῦτο σύρμα ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον, τὸ δὲ ἄλλο θέσω εἰς τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος, ἡ θερμότης ἄγεται εἰς τοὺς δακτύλους μου διὰ τοῦ σύρματος τόσον ἀφθόνως, ὥστε ταχέως ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ῥίψω.

Τὰ μέταλλα λοιπὸν εἶναι κ α λ ο ὶ θ ε ρ μ α γ ω γ ο ί.

Ἐδῶ βλέπεις δύο κομμάτια χαλκίνου σύρματος, παχυλὰ, ἔχοντα δὲ ὡς τεσσάρων δακτύλων μῆκος· θέτω αὐτὰ τὸ ἓν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄλλου, μεταξὺ των δὲ ἀφίνω διάστημα ὡς ἓν ὄγδοον τοῦ δακτύλου πλατύ. Τώρα τὰ κρατῶ μὲ τοὺς δακτύλους μου ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ κηρίου· κύτταξε, δὲν περνᾷ ἡ φλὸξ μεταξὺ τῶν συρμάτων· τὴν ψυχραίνω διὰ τῆς καλῆς αὐτῶν θερμαγωγικῆς δυνάμεως, καὶ τωόντι αἰσθάνομαι τὴν θερμότητα εἰς τοὺς δακτύλους μου φερομένην.

Ἂς βάλω τώρα διάφορα κομμάτια τοῦ αὐτοῦ σύρματος, εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νὰ ἦναι ἀλλοῦ πλατύτερον καὶ ἀλλοῦ στενώτερον τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάσημα· τὸ τέχνημα τοῦτο φαίνεται ὡσὰν ἐσχάρα, μὲ ἄνισα διαστήματα. Τώρα, τὸ κρατῶ ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ κηρίου· κύτταξε, τὰ μικρότερα διαστήματα ἐμποδίζουν τῆς φλογὸς τὴν διάβασιν, τὰ δὲ μεγαλήτερα τὴν ἀφίνουν εὐκόλως νὰ περνᾷ.

Τὰ σύρματα, ὅσα εἶναι πλησιέστερα τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ἐνεργοῦν μὲ ὅλην τὴν θερμαγωγικὴν αὐτῶν δύναμιν, καὶ ψυχραίνουν αἰφνιδίως τὴν φλόγα· ὅσα δὲ εἶναι πλέον ἀπομεμακρυσμένα, δὲν ἐμποροῦν νὰ συνεισφέρωσιν ὅλην αὐτῶν τὴν θερμαγωγικὴν δύναμιν, καὶ διὰ τοῦτο, δὲν ψυχραίνεται τοσοῦτον ἡ φλὸξ, ἀλλὰ περνᾷ μὲ σχεδὸν πλήρη τὴν ἰσχύν της.

Καὶ μὲ μικρότερα ὅμως κομμάτια μετάλλου ἐμπορεῖς νὰ ψυχράνῃς τὴν φλόγα· πίασε μίαν δραχμὴν, ἓν νόμισμα τῶν δέκα λεπτῶν, ἢ ἓν κομμάτιον μολίβδου ἰσομέγεθες· τρύπησέ τα εἰς τὸ μέσον ὡς ἓν ὄγδοον τοῦ δακτύλου, καὶ βάσταξε καθὲν αὐτῶν ὑπεράνω τῆς φλογὸς τοῦ κηρίου· καὶ θέλεις ἰδεῖν ὅτι ἀπὸ κάμμίαν τῶν τρυπῶν αὐτῶν δὲν θέλει περάσειν ἡ φλὸξ· ὁ ἄργυρος, ὁ χαλκὸς, καὶ ὁ μόλιβδος ἀπάγουν τὴν θερμότητα, καὶ ψυχραίνουν τὴν φλόγα.—Μεγάλυνε ὅμως τὰς τρύπας, καὶ ἡ φλὸξ θέλει διαβαίνειν, ἐπειδὴ τότε δὲν ψυχραίνεται ὑπὸ τῶν μετάλλων.

Λάβε κασσιτέρινον πλάκα, γέμισέ την παντοῦ ἀπὸ μικρὰς τρύπας, καὶ βάσταξέ την ἐπάνωθεν πέντε ἢ ἓξ λαμπάδων·—αἱ φλόγες ὅλων αὐτῶν θέλουν ἐμποδισθῆν.

Τοῦτο δὲ, τὸ ὅτι δηλαδὴ ἡ φλὸξ δὲν περνᾷ ἀπὸ τὰς μικρὰς τρύπας τῶν μετάλλων, ὄχι μόνον τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ περιβόητος χημικὸς τῆς Ἀγγλίας Λαύειος (Sir Humphry Davy), ἀλλὰ καὶ προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς κατασκευὴν τοῦ ἀξιολογωτάτου ἀ σ φ α λ ι σ τ ι κ ο ῦ λ ύ χ ν ο υ,—τὰ περὶ τοῦ ὁποίου ἂς σὲ ἐξηγήσω μὲ συντομίαν.

Ὑπάρχει ἀέριόν τι καλούμενον ἀνθρακικὸν, τὸ ὁποῖον ἀνάπτει εὐθὺς ὅταν πλησιάσῃ πρὸς αὐτὸ λαμπὰς ἢ λύχνος ἀναμμένος. Ἐὰν τὸ οἴκημα τοῦτο ἔγεμεν ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν αὐτὸ ἀέριον, καὶ σὺ ἔμβαινες ἐδῶ μὲ ἀναμμένον κηρὸν, τὸ ἀέριον ἤθελεν ἀμέσως ἐπάρειν φωτίαν, καὶ ἐπιφέρειν τρομερὰν ἔκρηξιν. Ἀλλ' ἐὰν ἐπερίκλειες τὸν ἀναμμένον σου κηρὸν εἰς συρματοῦφαντον κλωβίον, ἤθελες ἄραγε κινδυνεύσειν; Ὄχι, καὶ διὰ τὴν ἀκόλουθον αἰτίαν. Θέλει μὲν εἰσέλθειν εἰς τὸ κλωβίον μέρος ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ἀερίου, καὶ θέλει καῆν εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ· ἀλλὰ δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐκφύγῃ πάλιν διὰ τοῦ κλωβίου ὡς φλὸξ, καὶ νὰ πυροπλήσῃ τὸ ἔξωθεν ἀέριον· διότι τὸ μέταλλον ψυχραίνει αὐτὸ, καὶ δὲν ἀκολουθεῖ κάμμία ἔκρηξις.

Στοχάσου τώρα· πολλάκις εὑρίσκεται πλεῖστον ἀέριον τοῦ εἴδους τούτου εἰς τὰς ἀνθρακοτομίας· τὸ ὁποῖον, καθὼς ἐγγίξῃ τὴν φλόγα γυμνῆς λαμπάδος ἢ λύχνου, ἐκρηγνύεται μὲ δύναμιν φοβερὰν. Ἐὰν ὅμως ὁ λύχνος ἦναι βαλμένος εἰς συρματοῦφαντον κλωβίον, τὸ ἀνθρακικὸν ἀέριον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐπάρῃ φωτίαν, καὶ νὰ ἐκραγῇ·—οἱ ἀνθρακοτόμοι τότε ἐμπορῶν νὰ δουλεύωσιν ἀκινδύνως.

Οὗτος λοιπὸν ὁ λύχνος, ὁ περικλεισμένος εἰς τὸ συρματοῦφαντον κλωβίον, εἶναι ὁ ἀσφαλιστικὸς λύχνος τῶν ἀνθρακοτόμων, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστοῦν τὴν ζωὴν τόσοι ἐργάται, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τόσαι οἰκογένειαι. Οἱ Βρετανοὶ ἀνθρακοτόμοι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἐφευρετὴν, ὠνόμασαν 'Δαύειον' τὸν λύχνον τοῦτον.

Τ ρ ε ι ς βλάπτει διαμιᾶς ὁ συκοφάντης, τὸν συκοφαντούμενον, τὸν ἀκούοντα τὴν συκοφαντίαν, καὶ, πρὸ πάντων, ἑαυτὸν, ὅστις συκοφαντεῖ. —Α γ. Β α σ ι λ ε ι ο σ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΥ.

Ἐ Ν Ω μίαν φορὰν περιήρχετο τὴν Σιλεσίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Προυσσίας Φριδερίκος, ὁ ἐπονομαζόμενος Μέγας, τὸν ἐχάρισεν ἡ σύζυγος χωρικοῦ τινὸς, πλησίον τῆς Βρεσλαυίας, καλάθιον ὀπώρας· τόσον δ' εὐμενῶς τὸ ἐδέχθη ὁ μονάρχης, ὥστε ἡ χωρικὴ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλο ἓν τὸ ἀκόλουθον ἔτος. Τὴν προσφορὰν ταύτην ἐσυνώδευσε μὲ τὸ ἑξῆς γραμμάτιον·—

'Φίλτατε, καὶ ἐπιεικέστατε, κύριε ἡμῶν βασιλεῦ,

'Τὰ ὀπωρικά μας ἐφέτος δὲν ἔχιναν καλήτερα παρὰ πέρυσιν· ἀλλὰ σᾶς πέμπω μερικά, ἐλπίζουσα ὅτι θέλετε συγκαταβῆν νὰ τὰ δεχθῆτε. Ἐγὼ καὶ ὁ ἀνήρ μου ἐδιαλέξαμεν τὰ καλήτερα, καὶ τὰ ἐστοιβάσαμεν ὅσον καλὰ ἠδυνάμεθα μὲ ἄχυρα καὶ μὲ ξηρόχορτον. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλετε τὰ φάγειν μὲ ὑγείαν καὶ εὐθυμίαν. Εἴθε νὰ σᾶς χαρίσῃ ὁ Θεὸς μακροβιότητα, διὰ νὰ ἔρχεσθε εἰς ἐπίσκεψίν μας πολλοὺς ἀκόμη χρόνους. Πάντοτε θέλω σᾶς φυλάττειν τὰ καλήτερα. Ἐγὼ καὶ ὁ ἀνήρ μου σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς θεωρῆτε μὲ εὔνοιαν· μάλιστα ἐπειδὴ τὸ μικρόν μας χωράφιον δὲν καρποφορεῖ ὅσον ἀρχήτερα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐχρεώσαμεν μὲ 120 Στεφάνους, δέκα Γροσχένια, καὶ ἓξ Φενίνια. Περιπλέον, σᾶς συνιστῶμεν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, καὶ θέλομεν εἶσθαι, μέχρι θανάτου, καὶ διαπαντὸς, τῆς μεγαλειότητός σας

'Οἱ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι δοῦλοι,
'Ε γ ὼ κ α ὶ ο ἀ ν ὴ ρ μ ο υ.'

Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Φριδερίκος οὕτω·—

'Καλὴ Μῆτερ,

'Σὲ εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως διὰ τὰς ὡραίας σου ὀπώρας. Ἂν μὲ χαρίσῃ ὁ Θεὸς ζωὴν καὶ ὑγείαν, θέλω ἐπιστρέψειν νὰ σᾶς ἐξαναίδω μετὰ ἓν ἔτος. Φύλαττέ μου τίποτε, διὰ νὰ τὸ εὕρω ὅταν ἔλθω. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι τὸ μικρόν σας χωράφιον εἶναι καταχρεωμένον ἀπὸ 120 Στεφάνους, δέκα Γροσχένια, καὶ ἓξ Φενίνια, τοῦτο διόλου δὲν ὑπάγει καλά. Πρέπει νὰ ἦσθε πολλὰ οἰκονομικοί· εἰδεμὴ, αἱ ὑποθέσεις σας, ἀντὶ νὰ προοδεύσωσιν εἰς τὸ καλήτερον, θέλουν καταντήσειν εἰς τὸ χειρότερον. Σὲ στέλλω μετὰ τῆς παρούσης μου πιστολῆς 200 Στεφάνους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐγὼ ἐστοίβασα ὅσον καλὰ ἠδυνάμην. Πληρώσετε τὰ χρέη σας μὲ αὐτοὺς, καὶ ἀπαλλάξετε τὸ γήδιόν σας. Προσέχετε νὰ οἰκονομῆτε ὅσον δύνασθε· τὴν συμβουλὴν ταύτην σᾶς δίδω μὲ ὅλα μου τὰ σωστὰ, ὁ φιλόστοργος βασιλεύς σας

Φ ρ ι δ ε ρ ι κ ο ς.'

Η ΠΡΩΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἰ Δ Ο Υ ὑπολογισμὸς τῶν θυμάτων τῆς πρώτης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Εὐγενεῖς ἄνδρες		1,278
Εὐγενεῖς γυναικες		750
Σύζυγοι ἐργατῶν καὶ χειροτεχνῶν		1,467
Καλόγηροι		350
Ἱερεῖς		1,135
Ἰδιῶται (μὴ εὐγενεῖς)		13,623
Λαιμοτομηθέντες ἐκ διαταγῆς τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου		18,603
Γυναῖκες ἀποθανοῦσαι διὰ πρόωρον τεκνογονίαν		3,400
Εἰς τεκνογονίαν ἐκ λύπης		348
Γυναῖκες φονευθεῖσαι εἰς La Vendée		15,000
Τέκνα φονευθέντα εἰς La Vendée		22,000
Ἄνδρες φονευθέντες εἰς La Vendée		900,000
Σφάγια ἐπὶ Carriere εἰς τὸ Νάννετον		32,000
Ἤγουν,—Τέκνα τουφεκισθέντα	500	
Τέκνα καταβυθισθέντα	1,500	
Γυναικες τουφεκισθεισαι	264	
Γυναικες καταβυθισθεισαι	500	
Ἱερεις τουφεκισθέντες	300	
Ἱερεις καταβυθισθέντες	460	
Εὐγενεις καταβυθισθέντες	1,400	
Χειροτέχναι καταβυθισθέντες	5,300	
Σφάγια εἰς τὸ Λούγδουνον		31,000
Κεφάλαιον		1,022,351

Ἀ ξ ι ο σ η μ ε ί ω τ ο ν εἶναι πρὸ πάντων εἰς τὸν φοβερὸν τοῦτον κατάλογον, ὅτι τὰ περισσότερα τῆς ἐπαναστάσεως θύματα ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὰς μέσας καὶ κατωτέρας τάξεις. Οἱ λαιμοτομηθέντες ἱερεῖς καὶ εὐγενεῖς εἶναι μόνον 2,413, ἐνῷ οἱ δημοτικοὶ ὑπερβαίνουν 13,000! Οἱ εὐγενεῖς καὶ ἱερεῖς οἱ εἰς τὸ Νάννετον θανατωθέντες ἦσαν μόνον 2,160, ἐνῷ τὰ καταβυθισθέντα καὶ τουφεκισθέντα βρέφη εἶναι 2,000, αἱ γυναῖκες 764, καὶ οἱ χειροτέχναι 5,300!

Ε ι ς τὸν Κικέρωνα, καὶ εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους τοιούτους συγγραφεῖς, ἀπαντῶ μὲν πολλὰ λόγια εὐφυῆ, καί τινα ἁρμοδιώτατα εἰς τὸ νὰ κινῶσι τὰ πάθη· ἀλλ' εἰς κανένα ἐξ αὐτῶν δὲν εὑρίσκω τοὺς λόγους τούτους, 'Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.'—Α γ. Α υ γ ο υ σ τ ι ν ο ς.

'Ὁ π ο ι ο ς θέλει νὰ διατηρῇ τὴν ὑγείαν του,' ἔλεγεν ὁ περιβόητος ἰατρὸς (Boerhaave), 'ἂς ἐκπληροῖ ἐγκαρδίως τὰ θρησκευτικὰ χρέη τῆς πρωΐας· καθότι οὐδὲν συμβάλλει περισσότερον εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος παρὰ ἡ ἀταραξία τοῦ νοὸς καὶ ἡ τῶν παθῶν ὀρθὴ κανόνισις· καὶ οὐδὲν χαλινόνει τὰ πάθη, οὐδὲ μᾶς ἐμψυχόνει καὶ ἐνισχύει διὰ τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας δραστηριώτερον, παρὰ ἡ ἐωθινὴ μελέτη καὶ προσευχή.'

Ἡ 7ην τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἐξετάσθησαν δημοσίᾳ εἰς τὴν Ῥώμην οἱ μαθηταὶ τοῦ γυμνασίου, τοῦ σκοπὸν ἔχοντος τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Καθολικῆς θρησκείας (Collegio della Propaganda). Ἐξεφωνήθησαν δ' αὐτοῦ ὁμιλίαι εἰς τεσσαράκοντα τρεῖς διαφόρους γλώσσας, —τινὲς μάλιστα ὑπὸ μαθητῶν Ἀσιανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἦσαν Σῖναι, οἵτινες, ἀφοῦ τελειώσωσι τὰ μαθήματά των, θέλων ἐπιστρέψειν εἰς τὴν ἰδίαν των πατρίδα, διὰ νὰ κηρύττωσι τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ τῶν ἀποστόλων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Τοὺς λόγους αὐτῶν δὲν ἐκαταλάμβανεν ἄλλος τις ἐκ τῶν παρευρισκομένων παρὰ ὁ Καρδινάλιος Μεζοφάντης, ὅστις ὄχι μόνον τὰ Κινικὰ νοεῖ, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς πλειοτέρους ἐκ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν ἰδίαν ἑκάστου γλῶσσαν. Εἰς τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἦτο παρὼν καὶ ὁ Δὸν Μιχουέλης.

Ἡ ΑΞΙΑ τῶν διαφόρων ὑφασμάτων, ὅσα εἰσήχθησαν εἰς τὰ Ἀφρικανὰ τῆς Γαλλίας κτήματα, ἐσυμποσοῦτο, τὸ 1832, εἰς φράγκα 2,990,-614· τὸ 1833, εἰς φρ. 2,750,235· τὸ 1836, εἰς φρ. 4,137,181· καὶ τὸ 1837, εἰς φρ. 4,900,000. Ἔμπορός τις Ἄραψ ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου ἔκαμεν ἀγορὰς τὸ 1837, αἵτινες ἀνέβαιναν εἰς φρ. 27,-000· εἶναι δὲ πιθανώτατον, ὅτι τὸν τρέχοντα ἐνιαυτὸν τὸ ἐμπόριον θέλει εἶσθαι πολὺ πλέον ἐκτεταμένον.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ τῶν ἠπειρωτικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, τὴν 1ην Ἰανουαρίου, 1837, ἀνέβαινεν εἰς 6,081,993 ψυχάς. Ἐκ τούτων, 2,985,803 ἦσαν ἄρρενες, ἢ 3,096,-190 θήλειαι. Ἐγεννήθησαν δὲ τὸ 1836 255,-337, ἐκ τῶν ὁποίων 120,852 ἦσαν ἀγόρια, καὶ 114,485 κοράσια· ἀπέθαναν δὲ 166,515, ἐκ τῶν ὁποίων 84,130 ἦσαν ἄρρενες, καὶ 82,385 θήλειαι. Ἐκ τῶν ἀποβιωσάντων 37 ἦσαν 100 χρόνων ἡλικίας καὶ ἐπέκεινα,—13 ἄνδρες, καὶ 24 γυναῖκες. Γάμοι ἱερουργήθησαν 48,625, ἤγουν 2,110 πλέον παρὰ τὸ προλαβὸν ἔτος.

Το 1835 ἴδαν τὸ φῶς εἰς τὴν Γαλλίαν 177 νέαι μυθιστορίαι, 299 ποιητικὰ συγγράμματα, καὶ 151 δραματικὰ τεμάχια. Τὰς μυθιστορίας συνέγραψαν 144 συγγραφεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων 27 ἦσαν γυναῖκες.

Ἡ ἀξία ὅλων τῶν συγγραμμάτων, ὅσα ἐτυπώθησαν ἢ μετετυπώθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 1833, ἀνέβαινεν εἰς £2,420,900 στηρλίνας. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο εὑρίσκεται σχεδὸν ὁλότελα εἰς τὰς χεῖρας τῶν βιβλιοπωλῶν τοῦ Λονδίνου, τὸν ἀριθμὸν 832. Ἐκτὸς φυλλάδων, μετατυπώσεων, καὶ ἐφημερίδων, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ 1833, τόμοι 1,507. Τὸ 1828 εἶχαν δημοσιευθῆν μόνον 1,105.

Οἱ κάτοικοι τῆς Γαλλίας τὸ 1831 ἦσαν 32,560,934· οἱ δὲ τῶν ἀποικιῶν της, 2,016,000, —ἤγουν, 228,000 εἰς τὴν Ἀμερικὴν, 1,609,000 εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ 179,000 εἰς τὴν Ἀσίαν.

Τὸ 1834 ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν τέκνα γνήσια ἀρσενικὰ 470,958, ὅμοια θηλυκὰ 441,-973· νόθα ἀρσενικὰ 37,760, ὅμοια θηλυκὰ 35,799. Ὁλόκληρος ἀριθμὸς γεννήσεων, 986,-490. Ἀπέθαναν δὲ ἄρρενες 462,158, θήλειαι 455,670. Ὁλόκληρος ἀριθμὸς θανάτων, 917,-828. Ὑπερβολὴ γεννήσεων, 68,662. Ἱερουργήθησαν δὲ γάμοι 271,222.

ΑΤΜΟΠΛΟΥΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ.—Τὸ μεγαλήτερον ἀτμόπλουν εἰς τὸ ναυτικὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἶναι ἡ ἐσχάτως κατασκευασθεῖσα Γοργών, 1,150 τόνων, κατὰ τὸ μέτρον ναυπηγοῦ. Φέρει 20 ἡμερῶν ἄνθρακας, 1000 στρατιώτας, 156 ναύτας, μὲ ἓξ μηνῶν πολεμεφόδια καὶ ζωοτροφίας δι' ὅλους τούτους. Αἱ μηχαναὶ ἔχουν δύναμιν 320 ἵππων, καὶ τὸ πλοῖον εἶναι κατεσκευασμένον εἰς τρόπον, ὥστε δυσκόλως θέλει ποτὲ τὰς ἐγγίξειν πυροβόλου σφαῖρα.

ΚΛΗΡΟΔΟΣΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ.—Γηραλέα τις, ἐσχάτως ἀποθανοῦσα εἰς Βερδύνιον, ἀφῆκεν ἀρκετὰ χρήματα εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς παραδόξου κληροδοσίας ταύτης. Ἀφίνει 20,000 φράγκα εἰς ὁποιονδήποτε κάτοικον τοῦ Βερδυνίου, ὅστις ἤθελεν ὑπάγειν πεζὸς, καὶ ἀπὸ ἐλεημοσύνην τρεφόμενος, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τῆς Κομποστέλλας, πρωτευούσης τῆς Γαλαικίας, καὶ παρακαλέσειν ἐκεῖ τὸν Θεὸν νὰ χαρίσῃ τὸν θρόνον τῆς Ἱσπανίας εἰς τὸν Δὸν Κάρολον, τὸν δὲ τῆς Γαλλίας εἰς τὸν Δοῦκα Βορδιγάλης.

Ο ΓΝΩΡΙΖΩΝ τὰ ἴδιά του ἐλαττώματα, καὶ μὴ ζητῶν νὰ τὰ διορθώσῃ, σφάλλει ἀναπολογήτως.

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΑ σύζυγος ἡ φρόνιμος καὶ οἰκονομικὴ ἀπὸ τὴν πλουσίαν καὶ φιλόκοσμον.

ΣΗΜΕΙΟΝ ἀγαθῆς καρδίας εἶναι νὰ χαίρῃ τις εἰλικρινῶς, ὅταν βλέπῃ ἄλλους εὐδαίμονας καὶ ἐναρέτους.